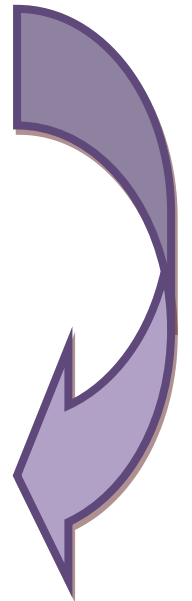
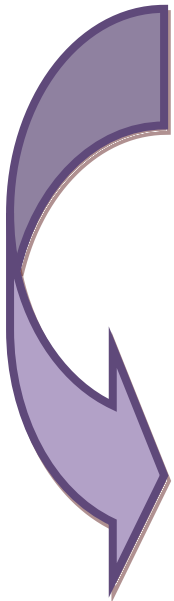

SPERANȚE

REVISTA NR. 5

2013

Școala Gimnazială Nr. 19

Brașov

SĂ NE CUNOAȘTEM ȘI SĂ NE CINSTIM VALORILE NAȚIONALE

CONCURS ȘCOLAR DE ISTORIE

În data de 16 martie 2012 a avut loc *Sesiunea de referate și comunicări științifice pentru gimnaziu*. A participat la acest concurs eleva Chihăia Iulia din clasa a VII-a B (actuala clasă a VIII-a B), care a obținut **Mențiune**.

Concursul, care se desfășoară anual, urmărește să dezvolte capacitatea elevilor de a realiza și susține o lucrare științifică la disciplina istorie. Eleva a fost îndrumată de prof. Carmen Voica. Tema lucrării *Un artist brașovean-Hans Mattis Teutsch* a fost aleasă de comun acord. Lucrarea a vizat descoperirea și promovarea personalităților brașovene. Concursul s-a desfășurat la Școala Generală Nr. 5 din Brașov unde au participat elevi de la mai multe școli generale dar și de la Colegiul Național Unirea.

Expunerea elevei noastre a fost însoțită de o prezentare în PowerPoint a temei, Iulia Chihăia demonstrând nu doar că are abilități de comunicare bine dezvoltate, dar și că posedă o mare capacitate de sinteză, reușind să capteze și să mențină interesul auditoriului asupra subiectului prezentat. Eleva școlii noastre a comentat tablouri reprezentative ale pictorului brașovean utilizând limbajul de specialitate.

Vom reda lucrarea elevei Chihăia Iulia, felicitând-o încă o dată în numele școlii pentru prestația remarcabilă și rezultatul obținut. Sperăm ca Iulia să fie un deschizător de drumuri deoarece ea este deja un model pentru elevii care vor dori să participe la acest concurs.

*Prof. coordonator,
Carmen Voica*

UN ARTIST BRAȘOVEAN – HANS MATTIS TEUTSCH

Hans Mattis Teutsch

Stăpânind o subtilă artă a execuției și o elegantă capacitate de abstractizare, Hans Mattis-Teutsch este un reprezentant de frunte al avangardei primelor decenii ale secolului XX.

Hans Mattis Teutsch s-a născut în data de 13 august 1884 la Brașov, fiind cunoscut până la decesul tatălui său, János Mattis, sub numele de János Frigyes Mattis. Ulterior, mama sa, Josephina Mattis (n. Schneider), se recăsătorește cu Friederich-Karl Teutsch, artistul luând, din respect pentru tatăl său vitreg, numele de Teutsch, pe care l-a atașat numelui său de naștere, Mattis.

Mattis-Teutsch și-a început în anul 1890 studiile la Brașov, urmând cursurile Școlii și ale Gimnaziului Honterus (Kronstädter Gimnasium) pe care le încheie în anul 1897, apoi, între anii 1897-1901 urmează Școala Profesională de Stat pentru Lemnărie și Pietrărie (Staatlichen Fachschule für Holz-und-Steinindustrie), secția de sculptură în lemn. Frecventează atelierul lui Friedrich Miess și Arthur Coulin. A studiat, timp de un an, la Academia de Arte Decorative din Budapesta, cu pictorul maghiar Rippl-Ronai.

Ceea ce învățase ca sculptor și pictor la Brașov, a desăvârșit la Academia Regală de Arte Frumoase din München (Königlich Bayerischen Akademie der Bildenden Künste), unde a studiat cu Wilhelm von Rümmer și Baltasar Schmitt. Studiul acolo nu îi îngreădește spiritul în sensul rigorilor academice, căci ceea ce îl influențează cel mai mult pe artistul brașovean este "Zeitgeistul" acelor ani și contactul cu cele mai curajoase experimente ale timpului.

Între anii 1905-1908 Mattis-Teutsch se stabilește la Paris, unde face studii libere de artă. În timpul șederii lui la Paris a desenat figuri mari, de mărime naturală și a studiat arta anumitor epoci. În anul 1907

artistul debutează la Salonul Național din Budapesta (Nemzeti Szalon), iar în 1908 se stabilește pentru un timp la Berlin, unde studiază sculptura egipteană, antică și neoclasică.

Nimic nu i s-a părut mai necesar tânărului artist decât studiul figurii umane. Imaginea **omului**, a unui om nou, a pus stăpânire pe imaginația și gândirea sa. A manifestat în această căutare o timpurie predispoziție spre meditație în sensul penetrației filozofice a semnificației existenței. A studiat trecutul artistic, în special sculptura antică, poate și pentru faptul că ea pune în centrul creației **omul**. Totodată încerca să descifreze și viitorul, ce se arăta imprevizibil într-un Paris și o Europă bulversate de individualități suverane în orgoliile lor artistice. Formarea propriei viziuni artistice a constituit obiectivul studiilor și călătoriilor sale. Visul străvechi al artiștilor de a atinge “arta totală”, o artă care să dea un răspuns misterului existenței umane, îl ispitesc.

Concepția sa va prinde forma artistică a “omului total” pe principiul esențializării realității. A urmat, în acest sens, un drum ascendent. A început prin a stăpâni profesional sculptura, pictura și gravura, apoi a șlefuit în mod original forma exprimării artistice. Încercările sale sunt originale, iar rezultatele neașteptate, constând în introducerea culorii în sculptura contemporană pentru a-i mări forța de atracție și emoționare. Forța emoțională a culorii a corespuns concomitent și preocupărilor sale din pictură.

Caracterele cadrului artistic în care a lucrat, ideile estetice dominante și chiar lucrările sale sunt orientate, mai mult, spre formele expresionismului, îndeosebi ale celui german. Artistul susținea că scopul lui era să creeze opere abstracte prin mijloace picturale și plastice, care să-și ducă o viață autonomă ca ființe artistice și care să producă o pură simțire sufletească. O expoziție Matisse, organizată la Berlin, îi sporește interesul pentru claritatea și puritatea armoniilor cromatice și-i înlesnește drumul spre sinteza senzațiilor optice și afective în pictură. Nu numai sinteza senzațiilor optice l-a captivat pe Mattis Teutsch, ci și modalitatea în care a întrevăzut posibilitatea condensării sentimentelor la o expresie simbolică a lor. Marea atracție în creația sa a fost ideea proporțiilor dintre linii, rolul și semnificația verticalei și orizontalei, în pictură și sculptură.

“Peisaj roșu”

În **pictură** etapele creației lui Mattis-Teutsch sunt marcate de schimbări la nivel tematic, compozițional, cromatic, al conținutului și al mesajului. În primele lucrări titlul face referire la motivul reprezentat: “Casa părintească”, “Peisaj brașovean”, “Peisaj cu casă”, “Case și copaci”, etc. Lucrările mărturisesc prin titlu importanța acordată simbolisticii: “Peisaj în galben și albastru”, “Peisaj în galben”, “Peisaj luminos”, “Peisaj violet”, “Peisaj roșu”, etc. După 1918, chiar dacă anumite linii amintesc încă de forme naturale, permițând chiar identificarea acestora, peisajele se numesc simplu:

“Compoziție”.

Primele peisaje păstrează valorificabile motive cu mare încărcătură emoțională pentru artistul brașovean: locurile natale, casa părintească și grădina, împrejurimile. Chiar de la momentul primelor reprezentări peisagistice, se manifestă o distanțare de abordarea naturalistă, în favoarea ideii de spiritualizare a geografiei, într-o tratare modernă a elementelor fundamentale sugestiei picturale. Motivul inspirat din realitatea imediată are și încărcătura simbolică a originilor și a devenirii, iar simplificarea sa formală reprezintă de fapt o căutare a esențelor, individuale și universale în același timp. Artistul a afirmat că este copilul secolului XX, că din postura de artist privește, de la bun început, dintr-un unghi propriu tot ce se petrece în jurul său și că pășește pe drumul ales consecvent, drept înainte. Culorile verde și galben sunt o preferință firească pentru peisagistica lui Mattis Teutsch, căci aparțin luminii și vieții. Un alt pictor, Kandinsky, afirma că, „alăturate, cele două culori, capătă o energie similară dinamicii infinite a universului”.

Pentru început valorile afective și simbolice pe care le-a descoperit în formele liniei, le-a aplicat în gravură asociindu-le lecțiilor expresionismului, gândind că linia –verticală și orizontală- conține forțe afective cu sensuri sociale ce depășeau posibilitățile de expresie cunoscute în formele artistice tradiționale. Artistul susținea că orizontala exprimă întotdeauna odihnă sau moarte.

Lucrarea “Casa părintească” este una dintre cele mai timpurii lucrări păstrate. Deși sintetizează datele realității și folosește un limbaj plastic lipsit de detalii însemnate, artistul se raportează la motivul luat din realitate, creând, în sensul unui figurativism simbolic, o stare emoțională legată de locul care îi este atât de apropiat sufletește. Senzația de spațiu, atât cât se mai păstrează, este realizată prin relațiile dintre culori. Alăturând galbenul, verdele (care sugerează depărtarea), cu albastrul deschis (care sugerează apropierea), artistul reușește să creeze un spațiu de reală armonie și căldură, care subordonează importanța motivului. Armonia cromatică e însoțită de ritmul verticalelor și a curbilor din desenul arborilor. Aceștia reprezintă conexiunea între pământul în care sunt ancorați și cerul spre care se înalță. Ramurile lor cuprind toate elementele prezente, impregnându-le de seva vitală, prin fluidul ce unifică ansamblul compozițional și la nivel cromatic. Armonizarea are loc și în plan simbolic: căsuța, copacii, grădina, curtea devenind părți ale unui tot guvernate de legi universale.

De altfel, **copacul** deține rol esențial în compozițiile și simbolistica lucrărilor încă din această etapă. Plasat în primul plan, singular sau în grupuri de câte doi-trei, sau central, el domină întreaga atmosferă și reține privirea înainte ca aceasta să înceapă jocul unduios pe care artistul îl propune în ansamblul compoziției.

Motivul copacului revine obsedant și se impune cu fermitate în lucrările acestei etape, fie că sunt acuarele, uleiuri sau linogravuri. Mereu în alte peisaje, copacii însoțesc o potecă sinuoasă, se apleacă în bătaia vântului sau se înclină mlădii sub greutatea propriilor coroane. Simbol de referință pentru pictorul romantic, copacul capătă semnificații naționale la sfârșitul secolului XIX și este purtător al simbolului vieții.

Omul, cu apariții, ce-i drept discrete, depersonalizate, în lucrările de început, este acum asimilat peisajului. Copacul se încarcă de semnificații și devine și simbolul omului, siluetele umane se preschimbă în copaci și devin una cu formele naturii: cupluri de copaci, copaci îmbrățișați, răvășiți, puternici, ancorați în pământ.

Modul de exprimare pentru care artistul optează după 1916 este, pe de o parte rezultatul evoluției firești a artei sale, deplin sincronizată cu curentele europene la care se raportează, pe de alta, al realității tragice a anilor de război, dar și al dureroasei experiențe personale a pierderii soției, ceea ce accentuează tendința de concentrare a propriilor sentimente în opera de artă. Modificările imaginii și atmosferei din pictura de peisaj se realizează în sensul renunțării la “lirismului suav” al primei etape și ale exprimării stărilor de tristețe, durere, înstrăinare, singurătate. Dacă formele și culorile erau blânde, acum sunt ferme, iar cromatica este restrânsă la două sau chiar o singură culoare și linia devine de importanță majoră.

Motivele naturale dispar din creația lui Mattis Teutsch începând cu anii 1918-1919, când, odată cu aderarea la gruparea artistică “Der Sturm”, tendința de abstractizare se accentuează.

În **sculptură**, legăturile sale cu expresionismul au fost largi și pe planuri diverse. Mai eficient, expresionismul s-a vădit în sculptura sa, obținând aici un prim pas spre a se depărta de tradițiile neoclasice și academice. Renunță la exactitatea redării figurii umane, preferând formele torsionate din piatră sau lemn, pe care le colorează strident, ca niște bibelouri populare. În acest mod evidențiază sentimente și fragmente din viață cu sensuri simbolice, cum sunt „Maternitatea”, “Dansul”, “Bucuria” și altele. Artistul scria că sculpturile din lemn le lucra în stejar, ca impulsii și consonanțe, apoi le picta în parte, în culori tari, pentru a fi independente de lumină și să producă mișcare și expresie, mai pur și autonom.

“Maternitate”

Evoluția artistică de la expresionism la constructivism apare cu evidență în sculptura sa prin saltul făcut de la unele din lucrările sale ca “Figură”, “Maternitate”, etc., sculpturi ce sugerează siluete, busturi colorate viu, la sculpturile, figuri umane, sugerând liniile, așa cum sunt **gravurile** reproduse în lucrarea sa „Kunstideologie” sau cele care au fost expuse în expoziția de la Univers, din perioada expresionistă, vădind preocuparea pentru explozii afective, înscrise în forme neregulate dar care sugerează cercuri, sfere.

Activitatea de **grafician** a artistului se rezumă de fapt la două domenii: arta **desenului** și arta **gravurii**. În ceea ce privește desenul se poate spune că a ocupat un loc important în evoluția creativă a lui Mattis Teutsch, dar ca disciplină nu a ajuns niciodată la independența picturii, sculpturii și gravurii artistului. Majoritatea acestora au fost realizate ca încercări, abordări prealabile pentru picturi în ulei și gravuri. Desenele sunt doar schițe simple, fără pretenții, de obicei de mici dimensiuni, lucrări destinate să pregătească marile compoziții. În ele artistul atinge o concentrare și o abstractizare a formelor mai avansată decât în cazul picturilor și sculpturilor create în urma acestor mici desene. Cu toate acestea desenele artistului dispun și de o însușire, o caracteristică foarte importantă pe lângă spontaneitatea lor, și anume, oglindesc excelent înclinația autorului către experimentare, precum și imaginația sa creativă bogată.

Schițele lui oglindesc foarte bine și felul în care s-a modificat viziunea artistului asupra omului, cum a ajuns de la figura umană stilizată, cu membre alungite, redusă aproape la o figură geometrică, la omul ideal – așa cum l-a denumit el – „omul sintetic” .

În această perioadă artistul a simțit nevoia ca experiența pe care a acumulat-o în zeci de ani să fie cuprinsă în scris și imagini. Din această mare hotărâre a rezultat lucrarea de teorie a artei, apărută în anul 1931, în limba germană, la Potsdam, intitulată *“Kunstideologie. Stabilität und Aktivität im Werk”*, pentru care Mattis Teutsch în mod neobișnuit în opera sa, a creat mai multe desene în tuș, realizate chiar cu intenții ilustrative.

De la începutul anilor '30 și până în anii '40, Hans Mattis Teutsch în parte din motive artistice, dar mai mult din cauza înaintării fascismului și-a încetat cu desăvârșire activitatea artistică creatoare, iar când, după aproape un deceniu de absență a început din nou să lucreze, a luat totul de la capăt. O lungă perioadă de timp nu a desenat altceva decât nud după modele vii, reprezentări ce au constituit punctul de plecare pentru un tip de om nou, făuritor de noi societăți, un tip înalt, vânos, cu o constituție fizică desăvârșită, omul care “nu este activ în mișcare, dar este pregătit pentru acțiune”, omul eroic, măreț, cordial, conștient.

Pe la sfârșitul anilor '50 boala de care suferea s-a agravat, iar artistul a lucrat și a creat din ce în ce mai puțin. A reușit să deseneze doar câteva lucrări de mici dimensiuni, pe un fond realizat în tempera galbenă sau albastră, lucrări cu una sau mai multe figuri.

Încetează din viață, la Brașov, în data de 17 martie 1960.

Asemenea contemporanilor săi străluciți, Mattis Tetsch a fost un creator renascentist, al cărui talent și vocație s-au impus și și-au croit cale în mai multe domenii. Poeziile sale le-a prezentat numai în câteva cazuri rare marelui public, dar –cum s-a descoperit după moartea sa încercările sale lirice, dovedesc același nivel artistic ridicat ca și picturile, gravurile, desenele, sale, fiind încărcate de sentiment și formulate într-un limbaj concis.

Din anul 1909 Hans Mattis Teutsch devine profesor la Școala Profesională de Stat pentru Lemnărie și Pietrărie din Brașov. În cadrul activității sale didactice, acesta a editat și un manual de desen, și anume *Ideologia artei* .

De-a lungul vieții creațiile sale s-au bucurat, atât de aprecierea publicului, cât și de cea a criticilor. În acest sens începând cu anul 1910 acesta începe să expună, în orașe ca Budapesta, Berlin, Moscova, București, Brașov și Cluj. Chiar după moartea lui, opera sa este expusă în diverse expoziții retrospective, atât la Brașov, Sibiu și București, cât și la Budapesta, Berlin, Viena, Stuttgart, Los Angeles, München și Londra. O expoziție retrospectivă a avut loc în anul 2009 la Muzeul de Artă Brașov cu ocazia aniversării a 125 de ani de la nașterea artistului Hans Mattis Teutsch, considerat pe bună dreptate a fi unul dintre înnoitorii artei plastice de la începutul secolului al XX-lea, figură proeminentă a expresionismului european, creator original care și-a făurit propria viziune artistică.

Bibliografie:

- Mircea Deac, *Mattis Teutsch și realismul constructive / und der Konstruktive Realismus*, Editura Dacia, Cluj- Napoca, 1985

- Iulia Mesea, Godrun-Liane Ittu, Almasi Tibor, Gheorghe Vida, *Mattis Teutsch artist al avangardei*, Muzeul de Artă Braşov, 2009
- Zoltan Banner, *Hans Mattis Teutsch*, Editura Meridiane, Bucureşti, 1970.
- Mattis Teutsch, *Ideologia artei*, Editura Kriterion, Bucureşti, 1975.

Material realizat de
Chihaia Iulia
 Clasa a VIII-a B

CONSTANTIN BRÂNCUŞI (1876 – 1957)

cel odată cu care se naşte sculptura modernă.

Născut la 19 februarie 1876, la Hobița, Gorj, Constantin era al șaselea copil al lui Radu și al Mariei Brâncuși. Prima clasă primară a făcut-o la Peștișani, apoi a continuat școala la Brădiceni. Copilăria sa a fost marcată de dese plecări de acasă și de ani lungi de ucenicie în ateliere de boianerie, prăvălii și birturi. În Craiova, în timp ce lucra ca ucenic, își face cunoscută îndemânarea la lucrul manual prin construirea unei viori din materiale găsite în prăvălie. Găsindu-se că ar fi de cuviință să dezvolte aceste abilități, el este înscris cu bursă la Școala de Arte și Meserii din Craiova.

După ce a urmat Școala de Arte și Meserii în Craiova (1894 - 1898) vine la București unde absolvă Școala de Arte Frumoase în 1902. În timpul studenției, chiar în primul an, în 1898, lucrarea sa *Bustul lui Vitellius* obține „mențiune onorabilă”, *Cap al lui Laocoon* din 1900 obține medalia de bronz, iar *Studiu* din 1901 câștigă medalia de argint. Timp de doi ani, între 1900 și 1902, cu ajutorul doctorului Dimitrie Gerota, realizează *Ecorșeu*, un studiu pentru reprezentarea corpului omenesc, lucrare căreia i se atribuie o medalie de bronz. În 1903 primește prima comandă a unui monument public, bustul generalului medic Carol Davila, care a fost instalat la Spitalul Militar din București și reprezintă singurul monument public al lui Brâncuși din București. Acest bust a fost comandat de un consiliu format de fostul său profesor Dimitrie Gerota, pentru a-l ajuta pe Brâncuși să plătească drumul până la Paris, unde urma să-și continue studiile. În urma unor discuții, fără a primi a doua jumătate a banilor necesari plecării spre Franța, Brâncuși decide să parcurgă drumul către Paris pe jos.

Drumul din București spre Paris l-a dus mai întâi prin Hobița, unde și-a luat rămas bun de la mama sa. Și-a continuat drumul, oprindu-se în Viena pentru o perioadă, timp în care a lucrat la un atelier ca decorator de mobilier. În Viena a început să viziteze muzee cu opere de artă inaccesibile în România. Aici a făcut cunoștință cu sculpturile egiptene care i-au influențat opera de mai târziu.

Din Viena a plecat în 1904 spre München, dar după șase luni o pornește pe jos prin Bavaria și Elveția și până la Langres, în Franța. În apropiere de Lunéville, după o ploaie torențială în care este prins, Brâncuși capătă o pneumonie infecțioasă și, în stare critică, este primit la un spital de maici. După o perioadă de recuperare gândește că nu mai are puterile și nici timpul necesar pentru a parcurge drumul spre Paris pe jos, astfel că ultima bucată a drumului o parcurge cu trenul.

În 1905 reușește la concursul de admitere la prestigioasa École Nationale Supérieure des Beaux-Arts, unde lucrează în atelierul lui Antonin Mercié până în 1906, când, atingând limita de vârstă, părăsește școala. Refuză să lucreze ca practician în atelierul lui Auguste Rodin, spunând că: „*Rien ne pousse à l'ombre des grands arbres*” (La umbra marilor copaci nu crește nimic).

Arta populară românească constituie marea sursă de inspirație, conștientă sau nu, pentru marele sculptor Constantin Brâncuși, despre care Mircea Eliade spunea sugestiv: „Brâncuși a fost un țăran care a reușit să uite ceea ce a învățat la școală și a regăsit în felul acesta universul spiritual al Neoliticului”, iar Giulio Carlo Argan afirma că: „Poziția lui Brâncuși în cadrul artei contemporane este cu totul unică. Este

singurul artist din zilele noastre care a ajuns până la originea, la rădăcina lucrurilor, la frontiera dintre real și sacru”.¹

Toate operele lui Brâncuși sunt stilizări, sunt simboluri, artistul încercând să redea prin forme aparent simple, dar elaborate, „*sensul real al lucrurilor*”. El motivează toată această căutare ca dorință de eliberare din limitele materiei și redarea prin forme a profunzimii spiritului. „Artistul trebuie să știe să scoată la suprafață ființa din interiorul materiei și să fie unealta care dă la iveală însăși esența sa cosmică, într-o existență cu adevărat vizibilă.”²

Din tradiția precreștină, pe care unii țărani români din diferite zone ale țării au păstrat-o până la începutul secolului XX, s-a „născut” seria *păsărilor măiestre*. Legătura cu Pasărea-sufletului de pe stâlpul de mormânt, nu este doar una formală, ci și una de sens – ascensiunea sufletului spre cer.

Evoluția artistică și spirituală a sculptorului în efortul său de a unifica materia, este reprezentată de pasăre, cu spiritul, ce se exprimă prin zbor, căutând sensul prin formă. Iată cum, pe măsură ce avansează spre sine însuși, coborând tot mai profund în esența lucrurilor, apare nevoia simplificării, rotunjirea formelor materiale capătă ascuțimea spiritului, simbolizând aspirația eternă a omului spre înalt și desăvârșire.

a

b

c

De la *Măiastra la Păsări în spațiu*³, Brâncuși elimină fiecare detaliu de prisos, concentrându-se asupra lucrurilor esențiale și reușind astfel să înainteze de la ființa nemișcată, spre însuși actul zborului.

Grupul pietrelor cioplite de Brâncuși pentru luminișul de pe malul Jiului poate fi „citat”, în accepția cea mai directă, ca o masă (două pietre uriașe de moară suprapuse) înconjurată de douăsprezece scaune, însă imaginea morii este un al doilea aspect vizual accesibil, având, bineînțeles, caracter metaforic.

Masa Tăcerii

Observăm însă forma scaunului perfect echivalentă cu forma clepsidrei. Trimiterea la timp, la semnificația de moară a timpului, este accentuată și de alte elemente vizuale sesizabile. Cercul central al mesei⁴, înconjurat de cele douăsprezece cercuri care constituie limita superioară a scaunelor, evocă împărțirea timpului în ore și luni, se confundă cu imaginea unui cadran de ceas și cu cea a Zodiacului.

În Ansamblul de la Târgu-Jiu observăm că cercul este caracteristic pentru formele *Mesei Tăcerii*, patruleterul pentru *Poarta Sărutului* și triunghiul pentru succesiunea modulară a *Coloanei fără sfârșit*.

Poarta, construcție funcțională și simbol, folosită ca arc de triumf sau monument de cult încă din neolitic, este, în sens imediat, o deschidere spre ceva, o trecere dintr-un teritoriu în altul. Ca simbol al vieții,

¹ Mircea Eliade și Giulio Carlo Argan, apud Petringenaru, Adrian, *Imagine și simbol la Brâncuși*, Editura Meridiane, București, 1983, p.38.

² Reflexie de-a lui Constantin Brâncuși, consemnată de Michael Middleton, în numărul din iulie 1923 al revistei americane „Arts”, sub titlul „Constantin Brancusi, a Summary of Many Conversations”, apud Petringenaru, Adrian, *Imagine și simbol la Brâncuși*, Editura Meridiane, București, 1983, pp.67-68.

³ Imaginile „a”, „b”, „c”, preluate din www.google.ro/imgres?q=pasărea+măiastră&um=1&hl, 1.02.2012

⁴ Imaginea „Masa Tăcerii” este preluată din adresa <http://www.google.com/imgres?q=brancusi+sarutul&hl>, 4.02.2012.

face parte din cea mai arhaică tradiție. Poarta monumentală în fața gospodăriei constituia o barieră în calea răului, o barieră care delimita un univers, acela al casei și gospodăriei, în care se desfășura întreaga viață familială. Ea avea un rol protector (apotropaic) împotriva bolilor și a răului de orice fel; pentru apărarea averii și a casei, în general, pe stâlpii porții puneau oameni, figuri antropomorfe. Poate că nu întâmplător a ales Brâncuși să o cuprindă în ansamblul de la Târgu-Jiu, dorind ca ea să ofere protecție poporului român, în existența lui veșnică pe aceste plaiuri. Oamenii lui Brâncuși din *cuplul sărutului* sunt mutați, în abstract, pe stâlpii de piatră ai *Porții Sărutului*.⁵

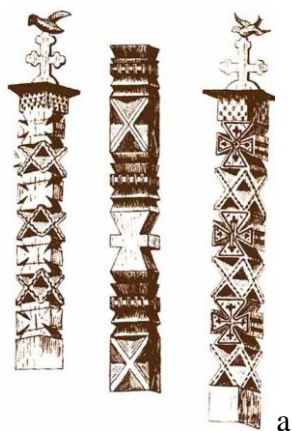

a

b

Descinzând din noțiunea generală de stâlp sau coloană, adică piesă destinată să susțină ceva, *Coloana fără sfârșit* a putut fi pusă în legătură cu stâlpii de lemn ai caselor țărănești din locurile de origine a artistului, dar și cu stâlpii ciopliți în motive romboidale, alternate cu altele paralelipipedice sau sferice ce se pun la morminte. În desfășurarea vizuală pe care coloana o oferă privirii din unghiul propriului ei modul se citește o direcție ascendentă, o direcție a înălțării privirii și tuturor formelor prin care poate trece modulul pe parcursul drumului între pământ și cer.

a

b

Astfel, *Coloana infinită* redă esența urcușului în lumină, o scară nesfârșită spre cer, aspirația pe verticală a omului spre Dumnezeu fiind adevărata vocație a omului. Brâncuși vedea coloana ca pe „*spirală vieții*”, deci viața însăși este schimbare și perfectare, evoluția umană înscriindu-se pe o coloană fără sfârșit⁶.

Ansamblul monumental, format din Masa tăcerii, Poarta sărutului și Coloana fără sfârșit, amplasate în axul care le leagă, constituie expresia esențelor artistice și filozofice ale operei lui Brâncuși, sinteză a spiritualității românești și a valorilor universale. Artistul a codificat, în întreaga sa operă, eternitatea întregului său popor.

*Articol realizat în ianuarie 2013, de prof. drd. Arte plastice
Anișoara Munteanu*

⁵ „a”. *Sărutul* și „b”. *Poarta Tăcerii*, sunt imagini preluate din <http://www.google.com/imgres?q=brancusi+sarutul&h> ,4.02.2012.

⁶ „a”- stâlpi de mormânt, imagine preluată din <http://www.google.ro/imgres?q=pasărea+suftelului&um=1&h> ,4.02.2012 „b”- *Coloana fără sfârșit*, imagine preluată din <http://www.google.com/imgres?q=brancusi+sarutul&h> , 4.02.2012.

EXCURSIA LA CORUND – PRAID – SOVATA - SIGHIȘOARA.

În data de 23.05.2012, am organizat excursia pe traseul Brașov – Corund – Praid – Sovata - Sighișoara, împreună cu elevii clasei I A.

Excursiile sunt cele care îi reconfortează pe copii, le prilejuiesc însușirea unor experiențe sociale importante, dar și îmbogățirea orizontului cultural-artistic, geografic și istoric.

Prin acestea ei își suplimentează și consolidează instrucția școlară dobândind însușirea de noi cunoștințe. Activitatea descrisă mai jos a fost, din toate aceste puncte de vedere, un succes.

Corund – roata olarului

După vizitarea articolelor din ceramică expuse de meșterii artizani spre vânzare, am trecut pragul atelierului unui bătrân olar, unde copiii au putut observa pe viu, întregul proces de fabricație a oalelor de lut, de la boțul frământat în mâna meșterului, până la forma crudă modelată pe roata olarului, care apoi se

introduce în cuptor.

Praid

Vizita a debutat spectaculos pentru copii prin coborârea treptelor ce păreau fără sfârșit, în galeria înclinată de acces către salina propriu-zisă. Aici au putut vedea mineri la lucru, ce exploatau sarea în galeriile active ale minei.

Muzeul sării a fost, de asemenea, o atracție pentru copii, însă nu a putu rivaliza cu ... locul de joacă de sub pământ.

Sovata

După timpul petrecut în subteran, care s-a scurs repede, copiii au fost totuși foarte bucuroși să întâlnească din nou lumina soarelui de primăvară pe malul Lacului Ursu, la Sovata - o stațiune plină de flori, ca o oază de culori și mireisme minunate.

Sighișoara – orașul medieval

Fiind obișnuiți cu aerul medieval al Brașovului, elevii au găsit Sighișoara foarte familiară și cu oameni ospitalieri.

Toboșarul din piațetă, s-a fotografiat cu plăcere cu noi, dar numai după ce și-a făcut, în stil caracteristic, anunțurile importante către locuitorii cetății.

Prof. înv. primar Dana Fazakaș

CREAȚIILE ELEVILOR NOȘTRI

DIN OCEAN – CUTREMURUL

Din ocean a răsărit și spre soare a privit
O insula frumoasă cu mantie măreață,
Cu oameni iscusiți ce cu noul s-au cinstit,
Peste mări și țări ea a devenit o fortăreață.

Când în plină creștere era și se mândrea,
Cu minți luminate și tehnică înaltă,
Natura s-a dezlănțuit cum nici nu credea,
Și a înghițit tot ce întâlnea cu o gură bogată,

Frumosul clădit și împodobit de oameni cinstiți.
Natura tare s-a supărat și cu forță a dat,
Caci așa de tare a zguduit de s-a prăpădit,
Parcă a înnebunit și insula a inundat.

Lumea-ntreagă o privea și se-ntreabă,
Oare se va salva și oare a scăpat?
Frumoasa insulă din furia naturii degrabă,
Caci s-a săturat de cutremure a vibrat.

Mare suferință, mare tristețe pe ea s-a abătut,
Oameni neajutorați din calea apei plecați,
Cu inimi înghețate de tot ce au văzut,
Ei mureau în grup de ocean strigați.

Nimic în urmă nu era caci vuietul venea
Și înghițea tot ce întâlnea în cale,
De parcă nici nu mai vedea
Că acolo era o insulă cu suflete calde.

*Ciurea Andreea-Argentina
Clasa a VIII –a B*

PRIETENIE EȘUATĂ

-Samara!

-Ioana! Să știi că sunt vecina ta de câteva zile și am venit să te cunosc!

-Mă bucur! – răspunde Ioana fără prea mare entuziasm.

-Te urmăream și-ți vedeam părul cum strălucea în soare când alergai prin parcul tău. Aș fi vrut să alerg cu tine, dar nu te cunoșteam și ezitam.

-Înțeleg că ți-a fost greu până te-ai hotărât.

-Da.

-Acum, pentru că ai făcut acest pas, aș vrea să mă însoțești în parcul meu și să devii partenera mea de joacă.

-Mă gândeam că aș putea deveni prietena ta, nu doar partener de joacă.

-Pentru a deveni prietena mea, ar trebui să am acordul părinților mei. Știi, ei sunt foarte prietenoși în privința asta. Așadar, cu acordul lor, după ce te vor cunoaște ... mai vedem.

O umbră de tristețe a apărut pe chipul Samarei. Altfel își imagina ea prietenia cu fata din vecini.

Deodată ochii ei căprui și triști au descoperit hainele elegante și scumpe ale fetei din fața ei, i-a descoperit prețiozitatea care contrasta puternic cu ea. A priceput că nu va mai fi ușor să se joace alături de o

fată atât de corect și elegant îmbrăcată. I se părea că o barieră se așează între ele, că aparțin unor lumi diferite.

Când a dat să plece, Ioana a invitat-o scurt:

- Intră! Părinții mei nu sunt acasă.

Samara a pășit timid în curtea împrejmuită de un gard înalt și cu porți masive. A descoperit un gazon perfect și straturi cu flori aranjate după culori.

În mijlocul parcului trona un chioșc cu o masă, pe care se aflau tăvi cu prăjituri și fructe din belșug. Fata s-a uitat cu jind, dar privirea ei nu putea cuprinde totul. Se simțea ca pe tărâmul visului.

Casa era prea mare, parcul era imens și totuși era atât de pustiu. Nu exista nimic care să semene a loc de joacă.

Samara era tristă și ar fi vrut să nu fi venit, ar fi vrut să se afle pe plaja pustie, să alerge cu câinele ei prieten drag, care o însoțea peste tot și-i înțelegea dorințele.

Cât de fericită a fost ieri, când au alergat amândoi pe plajă, s-au stropit cu apă și s-au trântit pe nisipul auriu.

A trezit-o din gândurile ei, zgomotul unei mașini, ce părea că nu se mai termina. S-a oprit și a tras chiar în fața casei mari, iar din mașină au coborât un domn și o doamnă. A înțeles că erau părinții Ioanei.

Ioana s-a grăbit să-o prezinte pe Samara, dar privirea celor doi n-o vedeau decât pe Ioana. I-au spus că au o surpriză pentru ea și i-au dat un pachet mare, prins cu o fundă argintie.

Ioana s-a bucurat, sărutându-i și s-a îndreptat cu pachetul cel mare spre treptele casei, uitând-o definitiv pe Samara.

Fata a rămas în fața casei, privind fascinată tabloul, dar cu pași hotărâți s-a îndreptat spre poarta mare, pe care intrase ca pe tărâmul făgăduinței, nu cu mult timp în urmă.

Deodată i s-a făcut un dor teribil de Dodo, prietenul ei răbdător și, alergând, l-a strigat din poarta casei ei.

Amândoi s-au îndreptat spre plajă ... fără să bănuiască nici măcar o clipă că povestea lor și a unei prietenii eșuate nu existaseră cu adevărat.

Oana, fetița brunețică, cu răs obraznic și ținută sport, ținea cu energie un caiet gros sub braț și vroia să ajungă din urmă un grup gălăgios ce se îndreptă spre țărmul mării.

Știa că se vor opri să admire noile haine și noul costum de baie pe care Simona îl achiziționase ieri. Îi plăcea tot ce strălucea și părerea ei despre ea era că a avut cândva sânge nobil, că stră - străbunii ei erau conți și contese. Ce mai, avea sânge albastru în venele ei. Nu puteai să-o ignori, dar nici să-o abordezi.

Oana spera să le poată citi ceva din caietul ei, despre Samara, despre Ioana. Ar fi vrut să afle părerea lor, să știe de partea cui sunt. Ar fi vrut să știe dacă le place, dar fetele erau prea ocupate de noul costum de baie și brățările colorate ale Simonei. N-a fost chip să le capteze atenția nici din caietul ei.

Oana s-a depărtat gândindu-se să-o caricaturizeze bine pe Simona, și în următoarea ei povestire, să-o facă să plângă și eventual, să-o facă să-și piardă brățările colorate, dar nu bănuia că nici ea nu trăiește în realitate, ci pe ea am inventat-o eu, care nu sunt așa de talentat și nici atât de priceput în privința fetelor, încât să-o prezint pe Oana ca pe o fată de excepție.

În următoarea încercare mă voi strădui mai mult și poate Oana va reuși să atragă atenția fetelor care vor fi mai puțin preocupate de brățări și mai mult de creația Oanei.

Adami Lucian
Clasa a VII-a B

O AVENTURĂ INCREDIBILĂ

Era deja miezul nopții. James stătea în pat privind cerul senin prin hubloul cabinei. Marea se liniștise, iar tânărului încă nu-i venea să creadă că doar cu câteva ore înainte devenise căpitanul corabiei.

Destinul lui se schimbase brusc cu șase luni în urmă când fusese răpit de Barbarosa, un pirat de temut. Ziua lui începuse normal. Și-a luat la revedere de la mama lui cu care locuia într-o căsuță pe o insulă din Pacific, fără să știe că era pentru ultima dată. S-a urcat în barcă și a pornit în larg și s-a scufundat, căci meseria lui era căutător de perle.

Când a revenit la suprafață, a simțit o lovitură puternică în cap și și-a pierdut cunoștința. Când s-a trezit pe corabia pe care acum o stăpânește, James a fost pus la cele mai josnice munci până a ajuns un marinar priceput. Într-o zi, săturându-se de jignirile căpitanului, l-a provocat la duel. După o luptă grea a reușit să-l învingă, aruncându-l în mare. James a închis ochii și a încercat să doarmă. Mâine este o nouă zi, deci o nouă provocare!

A doua zi au ancorat corabia nu departe de insula Maurițius.

James a coborât de la bordul corabiei împreună cu omul său de încredere, Drake. S-au dus într-o cârciumă unde au auzit un zvon că fostul căpitan, Barbarosa, avea o hartă cusută în căptușeala hainei.

Un bătrân cu un picior de lemn și fără un ochi i-a zis pe un ton șoptit că dublura hărții pe care a furat-o Barbarosa se află într-o sticlă îngropată la rădăcina unui copac care avea agățat de o creangă un craniu. Copacul se afla pe insula Fiji.

Când au ieșit din cârciumă, un papagal a zburat pe umărul lui James și nu a mai vrut să plece. Ajungând pe corabie, pasărea a început să vorbească cucerindu-l pe tânăr.

Timp de o săptămână au navigat cu toate pânzele întinse spre insulă.

Secundul lui James a început să fie gelos, deoarece James își petrecea timpul cu papagalul său și nu cu el. Atunci Drake l-a atras într-o capcană pe James și l-a închis în temnița corabiei. Atunci Drake a plecat singur spre insulă, dar la câțiva metri de acesta, barca a fost răsturnată de un val puternic iar Drake s-a rănit puternic la un picior. Sângele a atras imediat un rechin care l-a mâncat înainte să ajungă la țarm. Între timp papagalul Roco a sărit în ajutorul stăpânului furând cheia temniței. Odată eliberat, James s-a îndreptat cu viteză către insulă împreună cu doi membri ai echipajului.

Văzând indicațiile de pe hartă, au găsit copacul la rădăcina căruia se afla, într-adevăr, îngropată comoara. Uimit și fericit în același timp James a împărțit-o cu ceilalți pirați, care, sătui de viața aspră pe care o duceau, au hotărât să se întoarcă la familiile lor.

James se plimba pentru ultima oară pe puntea corabiei gândindu-se la anul care trecuse și la scurta sa carieră de pirat. Renunțând la viața aventuroasă, s-a reîntors în satul natal, unde biata sa mamă, care-și pierduse speranța de a-și mai revedea fiul, a leșinat de fericire.

Malancu Flavius

Clasa a VIII-a B

PESCARUL NOROCOS...

O pasiune de-a mea înrăită este pescuitul și niciodată nu pierd nicio ocazie de a-mi petrece timpul pe baltă. Într-o zi am primit o invitație de la un prieten să merg cu el la o partidă de pescuit. Planurile au fost făcute de seara, iar a doua zi plecam.

Ora plecării a sosit, dar eu nu eram convins că vom prinde ceva. Am aflat că vom sta cu cortul, ceea ce era o mare fericire pentru mine și Adi, cu care mergeam. Aveam un drum destul de lung de făcut, pentru că balta era în Făgăraș. Aceasta baltă era alimentată cu apă de către un canal al Oltului. Când am ajuns, am

pregătit undițele și le-am aruncat la apă. Toată ziua nu a tras nimic, dar măcar am stat de vorbă la aer liber, ne-am plimbat prin complexul turistic unde se afla balta. În timp ce mă plimbam printre undițe, am alunecat pe pământ și am căzut în apă. Seara se apropia și credeam că partida era pierdută. Pe la ora 19:00 am vrut să schimb momeala, dar la una dintre undițe mulinam foarte greu I-am zis lui Sorin, amicul meu de pescuit, dar el zicea că am agățat un lemn și de aceea nu puteam mulina. Eu simțeam că firul opunea rezistență și, când mai aveam 10 metri până la mal, a sărit un pește uriaș din apă și atunci a văzut și Sorin că este pește și a adus minciogul pentru a scoate peștele din apă. Peștele a fost prins la porumb flotant cu aromă de miere. În scurt timp am aruncat iar undița și dintr-o dată am auzit alarma și bobina s-a ridicat. Am mulinat și am realizat că era un crap la vre-un kilogram. In timp ce îl scoteam, peștele trăgea și la cealaltă undiță pe care o ridica Sorin. Mai încolo peștii s-au liniștit. Din păcate a venit paznicul și a zis că noaptea nu avem voie să pescuim, am scos undițele și le-am lăsat pe mal cu vârful în sus pentru a vedea paznicul că nu sunt băgate în apă. Dimineața trebuia să ne trezim la ora 3:00 să ducem peștele la mașini. Pe la 3:30 am băgat iar undițele în apă. Dar se pare că momeala începea să se termine. Dimineața nu am mai prins nimic pentru că apa s-a răcit și peștele nu mai mânca.

Când am ajuns acasă am arătat peștele la toți vecinii dar niciunul nu mă credeau că eu l-am prins.

Se pare că această partidă a fost cu noroc...

Scule și momeli folosite: Undițe - Baracuda Mustang II

Mulinete - Diamant Alb

Momeli - Nadă simplă

- Porumb flotant cu diferite arome

- Porumb expandat de miere

Pești prinși: Amur, Crap oglinda, Crap romanesc, Caras Auriu

Localizare baltă: Se traversează Făgărașul, iar aproape de ieșire se face dreapta pe un pod și se ajunge la un complex turistic.

Rețeta pescărească:

Ingrediente: - Două bucăți de crap

-250 ml vin alb

-1 kg pere

-½ kg mere

Mod de preparare: Se încinge un uoc pus pe foc in aer liber. Peștele se pune la macerat cu merele, perele si vinul într-un castron, aproximativ ¼ de oră. Se scoate peștele din vin, se umple cu merele si perele, se înfășoară pentru 5 minute in folie de aluminiu pentru a nu cădea merele și perele. In același timp vinul cu restul merelor si perelor care au mai rămas in castron se pun în uoc. Se pune peștele în uoc și se lasă până este bine făcut. Se așază in farfurie și se servește după gust cu lămâie sau fără.

Popa Rareș

Clasa a VIII-a B

VENIREA IERNII

Seara ploaia a început, iar vântul bătea cu putere, aducând picăturile de ploaie, care se scurgeau în șiroaie pe geamul meu.

Toamna e pe sfârșite, iar iarna își face apariția încet, încet aducând cu ea gerul. Lumini sclipitoare se arătau în înaltul cerului, iar norii groși, încărcăți cu ploaie coborau în grabă peste deal.

Uimită am fost dimineața, când am deschis ușa și am văzut o mulțime de frunze galbene pe jos. Mi-am adus aminte de zilele cu soare ale toamnei, când îmi făceam culcuș din ele, iar apoi mă întindeam și

priveam cerul înstelat. Un nor negru ca tăciunele, încă mai plutește singuratic pe cer, dar soarele și vântul blând îl alungă ușor.

Mă bucur de încă o zi călduroasă, care îmi dă posibilitatea de a mă plimba prin parc cu bicicleta.

Ciurea Andreea
Clasa a VIII-a B

ȚINUTUL GHETII

Nesfârșita pădure de arbori, îmbrăcați toți în alb înconjoară fluviul înghețat, atât de pustiu. Totul pare cuprins de tristețe și de amorțire. Lumina foarte palidă a zilei, lumină fără soare, aproape că se stinge.

Prin mărețele troiene, ca niște crăieșe ale ținutului, doar un urs, abia zărit în albul imaculat, pășește greoi, lăsând în urmă forma tălpii sale. Blana, zbârlită, este îngreunată de zăpadă. Răsuflarea sa se condensează în vapori, ce îngheață imediat.

Strigăte sălbatice se aud din întunecoasa pădure, creând o atmosferă amenințătoare. Sunt lupii ce așteaptă nerăbdători apariția lunii, pentru a porni în căutarea prăzii.

Din când în când, mici bucăți de vată – fulgi argintii, încep să cadă suav din cer, învelind ușor pustiu.

Popa Andreea,
Clasa a VIII-a B

ENCANTADO

Soarele era deja la asfințit, iar razele lui cărămizii luminau ciudat stâncile înalte din jur. Cei patru tineri care stăteau întinși pe iarba udă, începeau încet să-și recapete conștiința. Primul a fost Mike care încă amețit a început să-i strige pe ceilalți. În câteva minute Jane, Grace și-au revenit și ei. Uitându-se cu atenție în jur și-au dat seama că se aflau în parcul național Yellowstone, în care sosiseră de dimineață.

Au răsuflat ușurați, dar pe chipurile lor se citea o teamă de nedescris din cauza întâmplărilor ciudate prin care trecuseră.

Totul începuse cu câteva ore în urmă ... sau poate doar câteva clipe?

Ziua se anunța însorită și ei se hotărâra atunci, pe loc, să plece într-o drumeție de doua zile pentru că luni începea sesiunea de vară și trebuiau să se pregătească pentru examene.

Au lăsat mașina la poalele și au pornit-o pe jos pe cărarea îngustă.

Se cunoșteau de cincisprezece ani și erau prieteni foarte buni. Fuseseră în multe excursii împreună, mai ales că toți erau pasionați de munte și de misterele lui.

La un moment dat, cerul s-a întunecat brusc și în câteva minute a început o furtună puternică, urmată de o ploaie torențială de vară, deși în cealaltă parte a muntelui era un soare și halucinant.

Speriați și uzi până la piele s-au adăpostit în cea mai apropiată grotă. Jane vroia să vadă cât de adâncă este aceasta, iar Mike, curios, a urmat-o. Între timp Grace și Brad au rămas aproape de intrare, gândindu-se că excursia lor s-a terminat înainte de a începe și că ploaia le-a stricat toate planurile.

Deodată s-a auzit un țipăt și vocea înspăimântată a lui Mike, care striga „ Fugiți! ”

Până să-și de-a seama ce se întâmplă, o lumină orbitoare i-a învăluit, iar un vortex a apărut ca din senin și i-a atras cu putere.

Când s-au dezmeticit și-au dat seama că se află în mijlocul unei jungle ciudate, cu vegetație

luxuriantă, cu plante înalte și frunze uriașe sub care se putea adăposti ușor o ființă umană.

Un urlat înspăimântător i-a făcut să încremenească de spaimă. Frunzele s-au mișcat, apoi o creatură de doi metri ce semăna cu un tigru, dar cu colți imenși a apărut în fața lor. Aceștia, îngroziți, au luat-o la fugă până au ajuns lângă un lac. Creatura i-a urmărit până la câțiva zeci de metri depărtare de lac, apoi s-a oprit brusc, ca și cum ceva ar fi speriat-o.

Timp de-o jumătate de oră, aceasta i-a privit fără încetare, iar apoi a plecat în partea opusă lacului. Tinerii s-au mai relaxat puțin și tocmai când se întrebau unde se află, Grace și-a aruncat privirea către cerul violaceu și a observat că în dreapta soarelui este o planetă roșie de trei ori mai mare decât acesta. Să fie oare Marte? a șoptit Brad neîncrezător.

Buimăciți de ceea ce li se întâmplă, au întins corturile pentru că seara se lăsa cu repeziciune. După ce au mâncat ceva, au hotărât să facă o baie în lac.

Deși erau aproape de mal, aceștia s-au trezit înconjurați de ființe mici, cu aripi strălucitoare, străvezii și ochi de un albastru metalizat ce parcă te hipnotiza. Păreau niște oameni în miniatură. Aceștia s-au speriat și au intrat imediat în corturi. Noaptea, când tinerii dormeau, creaturile mici iar au apărut și au intrat într-un cort. Oare al cui cort? Grace a țipat, dar creaturile i-au explicat că ele nu fac niciun rău. Aceasta s-a mai liniștit și le-a ascultat povestea. Așa au aflat despre Encantado.

... o ființă malefică ale cărei puteri pot îmbolnăvi, înnebuni și chiar omorî pe oricine îi stă în cale.

- Și noi am fost odată oameni, a spus una din creaturi cu tristețe și câteva lacrimi s-au rostogolit pe chipul ei străveziu, dar pentru că am încercat să ne întoarcem acasă am fost transformați în ceea ce suntem azi. De zeci de ani așteptăm o oportunitate de a scăpa. Voi sunteți singura noastră speranță.

- Dar cum putem noi s-o învingem?

- Encantado este făcută din apă, de aceea tot timpul stă în acest lac. Câteodată se schimbă în ființă umană, asemenea unei sirene ... și discuția a continuat minute în șir.

Dimineața a sosit. Cerul era senin, numai câțiva nori se regăseau pe albastrul fermecător. Brad s-a trezit primul și a mers să facă o baie în lac, înainte ca Grace să poată vorbi cu el.

Encantado l-a atras pe fundul lacului unde l-a ținut captiv mai multe ore. Când a ieșit din apă, confuz și speriat, era mai bătrân cu 20 de ani. Prietenii lui au încremenit. Atunci Grace a spus : Trebuie s-o omorâm cu orice preț !

A doua zi, Mike a intrat în lac, așteptând-o cu încordare pe Encantado. Era speriat, dar știa că este unica soluție. Aceasta și-a făcut imediat apariția, însă, chiar în momentul când vroia să-l tragă în adâncuri, Grace a aruncat pe ea o torță. Creatura a început imediat să se evaporeze, scoțând urlete înfiorătoare. Când o singură picătură a mai rămas din ea, s-a produs o explozie puternică și cu toții și-au pierdut conștienta.

Cei patru tineri, întinși pe iarba udă, începeau încet să-și revină. Primul a fost Mike, care încă amețit, a început să-și strige prietenii. În câteva minute Jane, Grace și Brad, care avea iarăși optsprezece ani, s-au trezit și ei. Uitându-se cu atenție în jur, și-au dat seama că se aflau în parcul național Yellowstone. Au răsuflat ușurați când, deodată la vreo zece metri de ei au văzut câțiva oameni îmbrăcați în haine demodate, din secolul trecut. Au realizat cu stupeoare că erau chiar creaturile pe care le salvaseră.

Încă șocați de ce li se întâmplase s-au îndreptat către poala pădurii unde lăsaseră mașina. Întrebări fără răspuns le năvăleau în minte. Este Yellowstone un portal către o lume paralelă? Cine va crede povestea lor? O să-i considere lumea nebuni? Cum vor explica existența celor șase oameni veniți din trecut?

Cei patru mergeau tăcuți unul lângă altul. Erău conștienți că viața li se schimbase pentru totdeauna, dar nu se simțeau pregătiți să povestească experiența traumatizantă prin care trecuseră.

*Secară Celia
Clasa a VIII-a B*

PRIETENUL MEU

Anul trecut l-am cunoscut pentru prima oară pe Matei în Grecia. Este un băiat cam de vârsta mea, iar părinții noștri sunt prieteni de mult timp. Împreună, cred că-am trăit cele mai frumoase clipe din viața mea: am vizitat Grecia, ne-am jucat mult și am ajuns să cunoaștem fiecare destule cuvinte din limba celuilalt.

Eu am învățat încă de acasă niște cuvinte în limba greacă de la nașul meu. Matei va veni în România cu avionul anul acesta. Sunt fericită de venirea lui, dar și de faptul că voi revedea aeroportul cel nou din București.

Am stabilit împreună cu fratele meu să mergem în excursie în munții Bucegi, pentru a vedea și el Sfinxul și Babele, formele curioase de stâncă din țara noastră de care sunt îndrăgostiți turiștii. Jurnalul meu se va îmbogăți cu noi pagini în care voi așterne fiecare zi petrecută cu prietenul meu drag.

Timpul a trecut și parcă ieri îl așteptăm cu emoție pe Matei, care acum este lângă mine și împreună cu părinții noștri, vom merge să vizităm o herghelie de cai. Fulger este calul meu preferat, care întotdeauna este în fruntea plutonului, iar după cursă am fost la grajd pentru a-l vedea mai îndeaproape. Am fost impresionați cât de blând și frumos era.

Lumina dulce a dimineții ne-a trezit, iar o rază de soare ne-a îndemnat să privim pe geam. Era o zi superbă de mers pe munte. Excursia programată s-a finalizat, iar Matei a fost încântat de frumusețile naturii noastre. Ne-am întors acasă bucurându-ne și am povestit părinților locurile vizitate.

Pe cer s-au adunat nori întunecați. S-ar putea să plouă. Matei va pleca peste o zi, iar eu voi rămâne cu amintirile petrecute împreună. Nu se știe când ne vom revedea. Ne desparte un drum lung unul de altul, dar avem noroc că din când în când vorbim la telefon și ne putem împărtăși gândurile. E bine să ai un prieten oricât de departe ar locui el.

*Ciurea Andreea
Clasa a VIII-a B*

PĂDUREA FERMECATĂ

Pădurea privită din depărtare pare îmbrăcată într-o rochie roșiatică. Vântul suflă rece și lasă în urma lui frunze ruginii. Soarele încearcă să pătrundă printre norii groși și negri.

Urmând poteca umedă ce se afundă în inima pădurii se zărește silueta unui copac dezbrăcat de haina verde a frunzelor. Ramurile tremurânde rămân neputincioase în fața frigului ce se lasă încet, încet.

În vale un râu șerpuieste printre pietrele albe și stâncile colțuroase, iar susurul lui parcă ne șoptește ceva, parcă plânge, poate se gândește că va îngheța.

Ceața se ridică din vale ca o mantie spre colinele înalte. Smocurile de iarbă și lăstărișul au rămas înmărmurite așteptând ca misterul ceții să le împresoare.

Totul pare ca un tablou pictat în culorile sumbre ale toamnei de un artist melancolic și trist.

*Iosub Andrei
Clasa a VIII-a B*

PRINȚUL ÎNTUNERICULUI

Într-o lume îndepărtată, într-un regat magic trăia familia regala Cullen. Palatul lor era imens, înconjurat de o pădure. Toți copacii aveau niște trunchiuri ca de sticlă și frunze curbate de cristal, care își schimbau în permanență forma și mărimea, împrăștiind în jur fascicule colorate, asemenea unor prisme. Atunci când frunzele se atingeau unele de altele, produceau unele dintre cele mai frumoase și mai delicate sunete de clopoțel. Iarba era moale și frumos mirositoare, iar fiecare fir avea o altă culoare. În mijlocul pădurii era un lac cu o apă limpede precum cristalul și de niște pești asemănători crapilor, dar având solzii colorați în nuanțe de liliachiu și de verde. Pajiștea care ducea la malul lacului era acoperită cu iarbă aurie, deasupra căreia zburau în zigzag milioane de fluturi albaștri și roșii, nimic nu se putea compara cu această încântătoare pădure. Cerul era întunecat, încărcat cu niște nori uriași, luminați din când în când de zigzagurile gigantice ale unor fulgere înfricoșătoare. Pereții încăperilor palatului erau întunecați, iar podeaua era făcută dintr-un metal șlefuit. În palat nu se zărea nicio vietate, nicio lumină, nicio scânteie de viață, numai întuneric și umbre sinistre. În interiorul palatului se afla o curte decorată în stilul potrivit unui palat. Mozaicurile de pe pereți aveau modele aurii, argintii și în nuanțe de albastru regal. Mai departe trona o fântână ce arunca în aer jeturi subțiri de apă, la capătul cărora luceau mici smaralde și rubine.

Regele și regina stăteau pe terasa de pe acoperișul palatului, având în fața ochilor priveliștea întregului regat, casele din apropiere, cu aspectul lor straniu și în depărtare, câmpiile acoperite cu flori și orizontul nemărginit. În timp ce își împărtășeau gândurile pentru viitor, apăru prințul Nate împreună cu ceilalți doi frați ai săi. Atunci regele cu mișcări lente se ridică în picioare și cu un glas înfricoșător, dar totuși blând, dezvălui planul pe care vroia să-l pună în aplicare. Așa că se anunță război între Regatul Întunericului și Regatul Luminii.

În Regatul Luminii era o liniște deplină. Cerul albastru luminat de razele soarelui deasupra castelului în fața căruia se întindea o pajiște verde, tivită din loc în loc cu flori albastre, iar în îndepărtare se puteau distinge casele și grădinile luminate și foarte colorate. Când regele a aflat de planul rivalului său, a poruncit ca fiica lui, prințesa Emma, să fie dusă departe de aceste pământuri pentru a o feri de orice primejdie. Această responsabilitate și-a luat-o chiar prințul Justin fratele prințesei, un tânăr viteaz. Însă nu a putut îndeplini porunca, căci era prea târziu, regele Stefan provocase o eclipsă pentru a putea ataca. Atunci a început războiul. Este adevărat, oamenii nu erau atât de puternici ca vampirii, așa că în luptă au intervenit și vrăjitorii care îi disprețuiau la fel de mult pe vampiri. Prințesa a fost dusă într-un tunel la capătul căruia de afla o ușă ascunsă, acolo era o cameră în colțul căreia se afla un șemineu în care ardea focul, iar pereții erau acoperiți cu tapiserii colorate în turcoaz, albastru și violet, în mijlocul încăperii era un pat imens lângă care se afla o măsuță placată cu aur, acolo urma să stea prințesa până ce se va termina războiul, acolo era în siguranță.

Când Justin plecă din cameră pentru a lupta alături de tatăl său, ușa se trânti cu un pocnet sec, iar încăperea a fost cufundată într-un întuneric pe care puteai să-l tai cu cuțitul. Emma îngheță de spaimă, iar inima începu să-i bată puternic. Singurul zgomot care se mai auzea era chiar respirația ei. Evita din răspuseri să se gândească la faptul că familia sa putea să moară. La urechile ei ajunse un sunet slab, ca și cum o adiere de vânt s-ar fi jucat cu o frunză uscată. Deodată, o palmă rece îi atinse umărul. Agitată, încercă să găsească drumul către pat. Însă degetele ei au atins pe neașteptate o bucată de piele rece ca gheața. În momentul acela steaua de la gâtul fetei se luminează și văzu un băiat cu o privire înspăimântătoare. Emma se simți cuprinsă de un val de amețeală, se rezemă de ușă și se lăsă să alunece încet spre podea, însă a fost oprită de acele mâini reci care au luat-o în brațe. Nate era atât de vrăjit de frumusețea fetei, încât nu a omorât-o, cu toate că asta era misiunea lui. Așa că a dus-o în regatul lui.

Regatul Luminii a fost distrus de vampiri. Familia regală și tot poporul au fost uciși. Castelul, casele, pădurile toate au fost arse. Singura supraviețuitoare era prințesa, care era ținută prizonieră în pădurea de lângă palatul vampirilor. Nate se îndrăgosti de Emma, însă aceasta îl ura pentru că familia lui i-a omorât oamenii pe care îi iubea.

Cu timpul Emma se îndrăgosti și ea de Nate. Însă, într-o zi Jake, fratele lui Nate, a aflat de Emma. El l-a anunțat pe tatăl său de existența ei și de trădarea lui Nate. Atunci cei doi îndrăgostiți au fost aduși la palat. Din acel moment dragostea celor doi a fost distrusă, prin moartea acestora.

Costică Elena Maria
Clasa a VIII-a B

UN CAL NĂRĂVAȘ

Pe la mijlocul verii, bunicii m-au invitat să merg pe la ei “la țară”, cum spunem noi.

Împreună cu părinții, am hotărât să plec. A doua zi eram în drum spre bunici. Când am ajuns acolo, bunicii mă așteptau cu o ciocolată caldă. Mă uitam în jurul meu și vedeam tot felul de animale și păsări de curte, iar pe lângă mine erau multe flori de diferite culori. Frumusețea care mă înconjură îmi dădea o stare de bine.

De când am venit la bunici, am observat că bunicul pleca dimineața și ajungea acasă spre seară.

Într-o zi l-am urmărit. La un moment dat am ajuns la un grajd cu cai. Toți caii erau buni cu bunicul în afară de unul. Bofi era parcă cel mai rău. Bunicul luă cai pentru căruță când mergea la pădure după lemne sau după alte necesități.

Mergând spre pădure, m-am furișat în căruța bunicului. Drumul a fost frumos și plin de peripeții. În pădure se auzeau cântecele păsărilor, iar în desișul pădurii se zărea pe ici pe colo câte o luminiță. După ce s-a oprit căruța, bunicul s-a dus să adune lemne. Prima năzdrăvănie pe care am făcut-o a fost când i-am luat biciul bunicului și am dat în cai. Speriați, aceștia au luat-o la fugă. Imediat bunicul a încercat să oprească caii, dar, când m-a văzut și pe mine în căruță, s-a speriat. Spaima lui a fost mare, pentru că unul din cai era chiar Bofi. Bunicul observase că mie îmi plăceau caii, dar socotise el că încă nu eram pregătit pentru a mă apropia de ei. După ce m-a certat, m-am simțit foarte stânjenit. Când ne-am întors acasă, în acea zi bunicul s-a ocupat numai de mine. Cu câteva cubulețe de zahăr, bunicul m-a ajutat să îl călăresc pe Bofi, însă, după câțiva metri, calul s-a oprit și m-a aruncat în noroi lângă cotețul de porci. Cred că de vină erau norii care prevesteau ploaia.

Seara împreună cu verișorii mei, printre cântece și voie bună, aveam și amintiri frumoase.

Suciu Theodor
Clasa a VIII-a B

O CĂLĂTORIE PE MARTE

Este o zi specială pentru cei trei astronauți, deoarece vor pleca într-o călătorie uimitoare și foarte periculoasă. Ei vor pleca pe Marte, pentru câteva zile, mai exact douăzeci, bine echipați pentru a studia planeta. Sunt motivați pentru că s-au antrenat un an pentru această expediție, iar acum nimic nu-i poate opri. Totul este pregătit. Ei se urcă în navetă, dar nu înainte de a le spune la revedere celor apropiați. Pornesc motoarele și decolează.

După câteva zile de zbor în spațiu, planeta Marte își face apariția. Este un

moment emoționant, deoarece nimeni nu a mai văzut această planetă de aproape. Au aterizat cu greu într-un loc neted, fără bolovani. Au coborât din navetă și au început să se minuneze de priveliștea oferită de planetă. În scurt timp au început să-și instaleze aparatele și micul cort umplut cu oxigen, în care vor sta douăzeci de zile.

A doua zi astronauții au început să se organizeze și au hotărât ca unul dintre ei să plece cu mașinuța de teren, să inspecteze planeta, iar ceilalți doi să rămână la bază. După un timp, cel care a plecat a tras în sus o rachetă de semnalizare, semn că a descoperit ceva. Al doilea astronaut a plecat după primul și împreună au urcat în vehicul roca descoperită.

În acest timp un meteorit de mici dimensiuni a lovit planeta la cinci kilometri depărtare de bază. Impactul a fost atât de puternic încât meteoritul s-a rupt în bucăți, iar o parte a lovit naveta și pe astronautul rămas singur. Era grav rănit având ambele picioare rupte. Când cei doi astronauți s-au întors la bază, l-au găsit prăbușit pe celălalt astronaut și naveta avariata. Atunci au luat legătura cu baza de pe Pământ. Când se așternu liniștea au apărut din depărtare niște ființe ciudate. Mare le-a fost mirarea, când au văzut că au de-a face cu marțieni. Aceștia au fost pașnici și buni, i-au ajutat să repare naveta, iar pe astronautul rănit l-a vindecat.

Timpul a trecut, iar cei trei astronauți se întorc pe Pământ. La aterizare astronauții intră în carantină, deoarece pot aduce pe Pământ bacterii necunoscute. După această perioadă și-au revăzut familiile și a urmat o emisiune de televiziune foarte frumoasă.

*Costea Răzvan George
Clasa a V-a A*

MATERIALE PREZENTATE ÎN CADRUL PROIECTULUI „SĂ CUNOAȘTEM EUROPA” - PROGRAMUL „EUROPA CASA NOASTRĂ”

DATA/PERIOADA: 1 octombrie 2012 – 25 noiembrie 2012

NUME SCOALA ORGANIZATOARE/PARTENER: Școala Gimnazială Nr.19 Brașov, Liceul Teoretic Codlea

PROFESOR COORDONATOR¹: Prof. Monica Mareș

TEMATICA ALEASA: Ce cunoaștem despre țările Europei?

DESCRIEREA ACTIVITĂȚII:

• **Activitatea 1:** Elevii clasei a IV-a au lucrat în echipe și au alcătuit fișe în care au prezentat câte o țară din Europa. Pentru fiecare țară au prezentat o imagine sugestivă, locația pe hartă, limba oficială, moneda de schimb, steagul. Doamna profesor psiholog,

Paul Gabi, a fost invitată să participe la această activitate și a apreciat interesul manifestat de copii față de alte state pe care le-au vizitat sau despre care doar au auzit.

• **Activitatea 2:** Elevii clasei a IV-a și a VIII-a au prezentat impresiile de călătorie într-o activitate comună. Pentru că nu toți elevii au fost plecați din țară, cei care au dorit au prezentat impresiile din călătoriile efectuate în țară sau informații despre orizontul local. Cele mai bune eseuri vor fi publicate în revista școlii nr.5 “Speranțe”

- **Activitatea 3:** Elevii clasei a II-a A de la Liceul Teoretic Codlea au auzit de ce au realizat colegii lor de la Școla Gimnazială Nr. 19 și s-au hotărât să facă câte un desen care să prezinte cât mai multe steaguri ale țărilor din Europa realizând o expoziție foarte apreciată de colegii lor.

Material realizat de prof. Monica Mares

IMPRESII DE CĂLĂTORIE VIENA

O săptămână din vacanța de vară am petrecut-o la Viena. Pentru a ajunge la destinație, am străbătut jumătate din țara noastră și am traversat țara învecinată, Ungaria.

După o călătorie destul de lungă, iată-ne ajunși în grandioasa metropolă.

Viena, capitala Austriei, fosta capitală a Imperiului Austro-Ungar, m-a impresionat prin măreția clădirilor și păstrarea tradițiilor.

Orașul a fost secole la rând capitală imperială și reședință a familiei imperiale de Habsburg, ceea ce a dus la dezvoltarea sa ca unul dintre cele mai importante centre culturale și politice din Europa.

Descoperirile arheologice au demonstrat că bazinul Vienei a fost locuit încă din epoca pietrei. Romanii, în secolul I d. Chr., au ridicat pe locul unde se află astăzi centrul istoric, un castru și un oraș civil cu numele Vindobona. Încă se pot vedea, pe străzile din centru, zidul și străzile castrului roman. Poziționarea castrului în partea de est a imperiului l-a transformat într-o pradă ușoară pentru popoarele migratoare germanice, cărora le-a căzut victimă.

Cea dintâi atestare medievală este în 881 în Analele Salzburgului.

În 976 s-a organizat comitatul Ostarrîchi, pe al cărui teritoriu se află Viena de astăzi. Începând cu secolul XI-lea a devenit un centru comercial important, în 1155 orașul a fost ridicat la rangul de capitală și în 1438 a ajuns oraș reședință al Sfântului Imperiu Roman.

Pentru multe secole, Viena a fost centrul muzicii clasice și al operei. Aici au trăit și au lucrat Wolfgang Amadeus Mozart, Joseph Haydn, Ludwig van Beethoven, Franz Schubert, Johannes Brahms și alții.

Viena este notabilă și pentru arhitectura sa.

Palatul de vară al împăraților, Palatul Schonbrunn, a fost conceput ca rival al celui de la Versailles, dar, deși imens și ornat, nu a devenit la fel de mare. Impresionează prin grandoare arhitectonică, frumusețe și delicatețe ornamentală și prin frumusețea grădinilor.

Palatul are 141 camere, însă se vizitează 45, care au fost amenajate anume.

Am vizitat camera lui Napoleon Bonaparte, cabinetul chinezesc, marea galerie, apartamentele familiei imperiale. Am fost impresionată de frumusețea obiectelor expuse: picturi, mobilă, vase, seturi de ceai, servicii de masă, bijuterii, toate aparținând familiei imperiale.

Am văzut automobilele, săniile și caleștile imperiale, capela și teatrul castelului. Era expusă trăsura folosită de împărăteasa Maria Teresa în călătoria făcută în orașul în care locuiesc, Brașov.

Palatul este înconjurat de un imens parc, amenajat cu fântâni, garduri vii și statui de marmură.

Palmenhaus, casa palmierilor, situată în parcul palatului, este, ca mărime, cea de-a treia clădire din sticlă din lume. Ea adăpostește aproximativ 4500 de specii de plante. Este greu de descris diversitatea de culori și frumusețea acestora.

Renumita Gloriette, intrarea în parc de pe o colină din spatele castelului, mi-a dat posibilitatea să admir de sus castelul, grădinile, catedrala Sfântul Ștefan și centrul orașului.

La grădina zoologică, aflată în parcul palatului, se află multe animale aduse din diverse colțuri ale lumii. Am văzut pinguini, urși polari, girafe, elefanți, focă și urs panda. Am făcut fotografii cu animalele și am asistat la un spectacol al focii. Ea făcea piruete în apă, se arunca în aer și făcea tot felul de giumbușlucuri.

Ursul panda, vedeta grădinii zoologice, își lua masa, admirat fiind de o mulțime de vizitatori. O tânără, probabil studentă la arte, își realiza schițe inspirată fiind de animalele din parc.

Tot în zona palatului Schonbrunn se află și muzeul copiilor.

Acolo am putut afla unele informații despre modul de viață al copiilor familiei imperiale, despre modul în care aceștia erau educați și despre obligațiile pe care le aveau. Acolo am avut ocazia să îmbrac haine asemănătoare celor purtate de copii care au locuit în acest palat.

Plăcut impresionată de frumusețea acestui palat și de grădinile sale, l-am părăsit îndreptându-ne către un alt obiectiv turistic, parcul Prater, un imens parc de distracții.

Pe data de 7 aprilie 1766, Împăratul Josef a declarat Praterul teren pentru distracția poporului și a permis organizarea câtorva cafenele, ceea ce a reprezentat începutul edificării parcului de distracții de azi.

Prima oprire am făcut-o la Roata mare.

Roata mare din Prater nu este mare, este imensă. Eu nu am vrut să mă urc în ea, dar totuși, curiozitatea m-a împins în cabină. Când am ajuns sus de tot, roata s-a oprit, așa că am putut să admir toată Viena, dar când m-am uitat în jos am simțit că îmi fuge pământul de sub picioare. Oamenii păreau mici cât furnicile. Norocul meu că a început să se miște roata și am ajuns din nou pe pământ, pentru că, dacă mai rămâneam câteva minute în aer, riscam să leșin acolo de frică.

După roată, am făcut fotografii distractive, așezându-mă în dreptul unui panou care permitea aparatului de fotografiat să îmi surprindă doar fața, corpul fiind al unor personaje de basm.

Am urcat într-un montage-russe pe apă, care în loc de mașinuțe avea bărcuțe scobite în trunchiuri de copac.

Am mers apoi în casa dinozaurilor. Și acum, când îmi amintesc, mi se face părul măciucă. Erau dinozauri peste tot. La etaj a apărut prima problemă: am trecut peste un pod făcut din frânghii. Dacă se rupea podul, aterizam în gura unui Triceratops. După pod, am urcat într-un autocar, care funcționa ca un lift. Când am ajuns la parter, șoferul a împotmolit mașina în noroi, iar dinozaurii ne-au atacat. Cu toții am ieșit din mașina atacată și am scăpat de atacul dinozaurilor deoarece am ajuns la finalul traseului.

Au urmat vizite la casa fantomelor, plimbare prin tunelul piticilor, vizită la casa buclucașă, atacul indienilor și am făcut turul parcului călare pe ponei.

Am admirat, fără a avea curajul să încerc, caruselul cu lanțuri cel mai înalt din lume, de 117 m.

Un alt obiectiv turistic a fost Opera de Stat din Viena. Am putut admira arhitectura deosebită a clădirii, însă nu m-am putut bucura de spectacole, neavând răgazul necesar.

Am mai putut admira clădirea Primăriei și a Parlamentului.

În centrul orașului se află reședința de iarnă a familiei imperiale, palatul Hofburg, unde am vizitat apartamentele imperiale.

Urcând minunatele trepte ale palatului imperial, am ajuns la cele 19 camere de lucru și de locuit ale împăratului Franz Joseph și ale împărătesei Elisabeta (Sisi). Exponatele oglindesc atmosfera vieții particulare a familiei imperiale. Am putut admira rochii și bijuterii care au aparținut împărătesei Sisi, frumoasa și timida împărăteasă care a devenit un simbol al Austriei.

În apropierea acestui palat, în centrul Vienei, se află impunătoarea Catedrală Sfântul Ștefan. Aceasta este unul din obiectivele emblematice ale orașului. Construcția sa a fost începută în secolul al XII-lea, dar a fost terminată în anul 1433. Altarele, arcadele, turnurile, imaginile, picturile, fiecare detaliu sunt lucrate cu cea mai mare atenție și finețe. Clopotul acestei catedrale este unul din cele mai mari din lume.

Fascinată de măreția metropolei străbătută de Dunăre, mi-am promis că am să revin să vizitez și celelalte obiective turistice.

Bătrâna Vienă este veșnic nouă, o metropolă în care m-am bucurat de o vacanță specială.

Negulescu Casandra

Clasa a IV-a B

IMPRESII DIN VACANȚĂ: PARISUL

În vacanța de vară am fost în multe locuri minunate și impresionante, unde am trăit experiențe frumoase. Cel mai mult m-a impresionat Parisul.

În fiecare zi la Paris am vizitat diverse obiective ca: turnul Eiffel din care se vedea superb orașul noaptea, Notre-Dame unde se spune că a trăit Cocoșatul, Arcul de Triumf de pe Champs-Elysees, palatul și grădinile de la Versailles, muzeul Luvru unde am văzut celebrul tablou cu Mona Lisa, biserica Sainte-Chapelle cu vitraliile ei mari și foarte frumoase cum nu am mai văzut nicăieri. Am fost de asemenea impresionat de mormântul lui Napoleon, al cărui sicriu era băgat în alte șase sicrie din materiale diferite. Orice colț al orașului avea ceva frumos de oferit, aici o fântână, acolo un pod cu niște statui aurite, dincolo oameni care dansau tango în aer liber sau alții la picnic. În subteran o impresionantă rețea de metrou, cu care te puteai mișca foarte rapid dintr-o parte în alta a orașului.

În ultima zi am fost la Disneyland și tot ce am experimentat acolo m-a făcut să simt bucurie imensă și să mă distrez foarte bine.

În câteva cuvinte a fost o vacanță minunată și nu cred că există om pe pământ care să fi vizitat Parisul și să nu fi fost impresionat măcar pentru o secundă.

Drăgoi Andrei

Clasa a IV-a B

IMPRESII DIN VACANȚĂ: SPANIA, FRANȚA

Vacanța de vară am petrecut-o în Spania și Franța.

Mi-au plăcut în Spania plaja întinsă cu nisipul fin și marea sclipitoare și spumoasă. Plaja era plină de scoici pe care le-am cules cu drag. În fiecare zi savuram o înghețată delicioasă cu aromă de tiramisu.

Am vizitat orașul Valencia hoinărind pe străzi, vizitând biserici și palate, observând obiceiurile oamenilor. Cel mai mult mi-a plăcut la Oceanograf. Acolo am văzut aproape toate animalele marine, inclusiv rechini, morse și delfini. Pe lângă ele am văzut stele de mare, anemone și corali.

În Franța am stat doar trei zile. Două le-am petrecut în parcul Disney Land, unde ne-am distrat de minune.

A treia zi la Paris am vizitat orașul și Muzeul Orsay, unde am văzut picturi și sculpturi impresionante.

A fost o vacanță minunată!

Teodora-Gabriela Boțoroga

Clasa a IV-a B

MINUNATA ȘI INTERESANTA AUSTRIE

Una dintre cele mai frumoase și pline de istorie țări din Europa este Austria.

Austria este o țară cu priveliști minunate, predominând munții. De aceea, clima este temperată și alpină. Ea se învecinează cu: Cehia și Germania la nord, Ungaria și Slovacia la est, Slovenia și Italia la sud, și Elveția și Liechtenstein la vest. Numărul de locuitori este de aproximativ 8.460.390 de locuitori. Limba oficială este limba germană iar moneda este Euro.

Austria este o țară plină de castele și clădiri foarte frumoase, vechi, pline de istorie.

Unul dintre cele mai mari orașe din Austria, care este și capitala țării, este Viena. Aici poți întâlni castele spațioase, transformate în muzee, care pot fi vizitate de către turiști. Aceștia rămân impresionați când observă minunatele tablouri, obiecte și grădini, prin care se transmite felul în care au trăit austriecii de-a lungul timpului. Mergând prin Austria mai poți vedea clădiri moderne, eoliene și o mulțime de oameni. Mâncarea specifică Austriei este șnițelul vienez, salata de cartofi și ștrudel cu mere. În zilele de sărbătoare se organizează un fel de târguri unde se consumă bere și cârnați specifici zonei.

Un alt oraș deosebit al Austriei este Salzburg. Orașul este înconjurat de stațiuni foarte frumoase unde se poate schia pe pârtii amenajate foarte modern. Munții din împrejurimi se numesc Munții Alpi, care au o înălțime de aproximativ 3798 m. Orașul Salzburg mai este renumit și datorită marelui compozitor Mozart, care s-a născut în acest oraș, fiind renumit în întreaga lume.

Ce minunată este Austria – o țară care îmbina modernul cu istoria și cultura!

Carla Maria Săcăreanu
Clasa aIV-a B

VACANȚA MEA DE VARĂ

La începutul lunii iulie am plecat cu părinții în Palma de Mallorca. Ne-am trezit la ora 7 dimineața, la ora 8 am plecat spre aeroport. La ora 11 ne-am urcat în avion, iar la ora 13 am ajuns la destinație.

De la aeroport ne-a preluat un ghid care ne-a condus la autocar, după care am plecat spre hotel. Ne-am cazat și am dormit cu toții. A doua zi dimineața am mers împreună să mâncăm la restaurant. După ce am mâncat, am mers la plaja cu părinții mei, iar eu cu tati am mers în mare să vedem peștii și să ne jucăm. Mami stătea la soare pe un șezlong și se bronza.

Mai târziu ghidul ne-a chemat să vorbim despre excursiile pe care le vom face. Apoi, ne-am dus la plimbare înapoi spre hotel.

A treia zi dimineața ne-a luat autocarul și am plecat spre o peștera, unde am văzut: două filme, niște lumini frumoase, stalactite și stalagmite. Apoi am mers la o fabrică de perle. După ce am vizitat locul ne-am plimbat pe plajă. Seara am văzut un om care făcea tablouri cu spray-uri de graffiti.

În dimineața celei de a patra zi am plecat cu toții cu autocarul și am făcut un tur al insulei. În acest tur am mers pe munte și ne-am plimbat cu trenulețul.

Când ne-am întors din excursie se făcuse seară. În ziua următoare ne-am trezit cu toții și ne-am gândit să mergem la Aqua Land. Am stat până s-a închis, iar apoi am mers la un restaurant.

Pentru ziua a șasea, aveam programul stabilit pentru plaja, urmând ca seara să mergem la un spectacol de flamenco. La ora 20, ne-am urcat în autocarul care ne-a condus spre sala de spectacol.

Spectacolul era o adaptare a operei Carmen de Bizet, în dans de flamenco. Spectacolul a început la ora 21. A fost ceva incredibil de frumos, muzica și dansul interpretat de artiști.

A șaptea zi dimineața cu toții ne pregăteam de plecare. Când am ieșit din hotel am mers împreună cu părinții la un târg, după care am plecat la plajă cu toții. Seara a venit autocarul și ne-a dus la aeroport. Avionul a întârziat, dar a venit la ora 23 și ne-am întors în România.

Aceasta vacanță a fost minunată!

*Alexandra Culea
Clasa a IV-a B*

GRECIA

Grecia sau Republica Elenă păstrează și astăzi urmele trecutului său glorios.

Capitala Greciei este "Atena", limba vorbită este greaca iar moneda națională este euro.

În anul 2009 am fost împreună cu părinții mei într-o vacanță în Grecia. Am fost cazați în stațiunea Olympic Beach. Pe lângă faptul că am stat la plajă și am înotat în apa limpede ca oglinda a Marii Egee, am vizitat diferite obiective turistice. M-au impresionat mănăstirile de la Meteora, Moaștele Sf. Dumitru din Salonic și Insula Skiathos. Pentru a ne deplasa de la un monument la altul am folosit de cele mai multe ori autocarul dar și vaporul.

Mâncarea era delicioasă și cu foarte multe fructe de mare. Peste tot pe la terase, balcoane și în orașe erau foarte multe flori.

Oamenii erau foarte amabili, prietenoși și încrezători.

Am fost foarte încântată de această țară și aș vrea să o revizitez cât mai curând.

*Torok Miruna
Clasa a IV-a B*

VACANȚA MARE

Am așteptat cu nerăbdare să vină vacanța mare, pentru că am să plec cu părinții mei la un mare parc de distracții din Germania, care se numește Europa Park.

Drumul până acolo îl vom face cu mașina personală. Am plecat noaptea pe o ploaie deasă. Dimineața odată cu trezirea soarelui cel somnoros am ajuns în Ungaria. Am trecut prin Budapesta, capitala Ungariei, un oraș mare și frumos, care s-a format prin unirea a două orașe Buda și Pesta, separate de marele fluviu albastru Dunărea.

Am lăsat în urma Ungaria și ne-am apropiat de Austria, o țară minunată, plină de istorie și tradiții, așezată la poalele munților Alpi. Trecem pe lângă capitala Austriei, Viena, orașul muzicii și al valsului. Aici ne întâlnim din nou cu marele fluviu Dunărea, care acum parcă dansa pe ritmurile valsului.

Ne îndreptăm pe autostrada spre Germania, o țară situată în Europa centrală și care se învecinează cu nouă țări: Danemarca, Olanda, Belgia, Franța, Luxemburg, Elveția, Austria, Cehia și Polonia. În Germania se vorbește limba germană. Germania este o țară organizată în landuri și are capitala la Berlin.

Noi mergem în sudul Germaniei, în landul Baden-Württemberg, unde lângă un mic orașel pe nume Rust s-a construit marele parc de distracții Europa Park. Ajungem în sfârșit.

Parcăm mașina și ne îndreptăm spre intrare. La intrarea în parc ne-au întâmpinat mascotele parcului Mickey și Minnie, alături de alte personaje din desenele animate.

Aici totul este minunat. Este plin de lume și de muzica veselă ce se aude în difuzoare. În parc sunt multe montagne-russe, jocuri cu apă sau fără, jocuri pentru copii și multe chioșcuri cu mâncare, dulciuri și jucării.

Sunt de asemenea multe scene unde au loc spectacole la diferite ore, atât pentru copii cât și pentru adulți.

Am început prin a ne da pe diferite jocuri, am urmărit spectacole frumoase (pe gheată, cu păpuși, cu acrobați, dansuri francezești de Can-Can și tradiționalul Flamenco spaniol), am râs și am țipat cât am putut de tare atunci când pentru prima dată m-am dat într-un montagne-russe. Timpul a zburat și odată cu el și cele două zile petrecute în parcul de distracții.

A fost superb, m-am distrat de minune și am trăit experiențe noi. Am să mai revin în Europa Park, pentru că am o mulțime de amintiri frumoase și pentru că totul a fost minunat.

*Mureșan Adriana
Clasa a IV-a B*

IMPRESII DIN VACANȚĂ: BULGARIA

În vacanță am fost la mare în Bulgaria și în România.

Pentru început, o să vă povestesc cum a fost în Bulgaria.

Ne-am trezit la miezul nopții și am plecat. Când am ajuns în București, am servit micul dejun. După ce am mâncat, ne-am îndreptat spre orașul Călărași unde am trecut Dunărea cu bacul. Apoi am mai mers vreo trei ore și am ajuns la hotelul amplasat în stațiunea Nisipurile de Aur, unde ne-am cazat. După ce am aflat programul, am plecat la o plimbare pe plajă. Marea era superbă, semăna cu o oglindă mare, strălucitoare și cristalină, iar nisipul era fin și auriu. Chiar dacă era seară am sărit în apă, îmbrăcată.

Sejurul fiind all inclusive, ne-am dus să mâncăm fiindcă eram tare flămânzi. Erau de toate, de la fructe de mare la friptură de berbec și tot felul de garnituri. Deserturile erau grozave. Apoi am mers să ne odihnim și am adormit imediat, fiind frântă. Aveam așternuturi foarte moi și confortabile. Dimineața, când ne-am trezit, am servit micul dejun, apoi am rămas la piscină până la prânz. Acolo am mâncat înghețată delicioasă și am băut sucuri și cocktail-uri. Am servit masa de prânz și ne-am îndreptat spre plajă. Ne-am distrat adunând scoici, îngropându-ne în nisip și construind castele. Am servit cina și am plecat să descoperim obiectivele turistice ale stațiunii. Ne-am plimbat până târziu.

Am ținut-o așa șapte zile, apoi am plecat să vizităm stațiunea Balcic. În prezent este una dintre atracțiile turistice ale Bulgariei, dar în trecut a aparținut României. Aici se află Castelul din Balcic, reședința de vară preferată a Reginei Maria. Castelul este înconjurat de o celebră grădină botanică unicat în Europa centrală și de est, mai ales datorită colecției de cactuși. Florile erau superbe și miroseau îmbătător. Floarea care m-a impresionat prin delicatețea și farmecul său, a fost nufărul. Castelul a fost minunat și m-a fermecat cu arhitectura sa. Mobilierul camerelor era demn de o regină. Din castel și din foisorul său se vedeau peisaje superbe.

Am plecat din Bulgaria cu amintiri plăcute.

Am ajuns acasă, am mai stat câteva săptămâni și am plecat la mare, în România. Când am ajuns, ne-am cazat și am mers pe plajă după ce am luat micul dejun. Am stat până la prânz apoi am mers să mâncăm și ne-am continuat ziua pe plajă. Am stat ceva timp în stațiunea Eforie Nord apoi am plecat spre Costinești unde ne-am plimbat cu Vaporașul Blaxi și am admirat frumoasa epavă pe jumătate scufundată. În scurt timp am plecat de la mare.

Vacanța asta a fost minunată, cu amintiri plăcute, dar păcat că s-a terminat atât de repede.

*Taină Ioana Raluca
Clasa a IV-a B*

VIS ÎN LONDRA

Era o dimineață răcoroasă de aprilie. Începea aventura. Trebuia să mă pregătesc, deoarece urma să plec într-o excursie cu clasa. Ghiciți unde? În Anglia, Londra mai exact. Eram atât de entuziasmată. Mereu mi-am dorit să văd acest oraș și, în sfârșit, aveam ocazia...

Este ora 9:00. Am ajuns în aeroport la București. M-am întâlnit cu colegii. Cu toții de-abia așteptam să vedem ce va urma. Ne-am luat cu toții rămas bun de la părinți. Am trecut cu bine și peste controlul pașapoartelor. Pentru unii era prima oară când se urcau într-un avion, ei bine, pentru mine era a cincea sau a șasea oară, însă, chiar și așa, atunci când avionul se înalță către acel tărâm plin cu nori pufoși ce parcă fug gonți de vânturile din înălțimi, simți totuși un sentiment de teamă. Tot drumul, eu și prietena mea, Iulia am ascultat muzică. Deși mulți spun că suntem obsedate de o trupă britanică, nouă ne place să spunem că suntem dedicate. Rupte de realitate, am adormit. La scurt timp vocea doamnei diriginte ne-a trezit. Am ajuns! Un autobuz ne aștepta în fața aeroportului. Ajunși la hotel, eu, Iulia și colegii noștri, Raul și Horia, ne-am adunat într-o cameră. Aveam de gând ca în ziua următoare, după ce vom vizita Big Ben-ul, eu și Iulia să ne depărtăm de grup astfel încât să ne petrecem ziua așa cum vrem. Speram ca cei doi să ne acopere. În schimb, le-am promis că le vom face tema la romană timp de o lună.

Zis și făcut. Ziua următoare, după ce-am făcut multe poze la Big Ben, eu și Iulia ne-am îndreptat spre magazine fără niciun resentiment. Deodată s-a stărnit o ploaie mărunță și mohorâtă. Picăturile reci se prăvăleau pe pământ într-un ritm infernal de parcă doreau să înece întreaga lume. Oare era un semn că nu trebuia să plecăm? Ei bine, ne-am adăpostit într-un magazin. La un moment dat, mai mulți reporteri s-au apropiat de mine. Strigau întruna „Alessia Styles”. Nu înțelegeam de ce. Aceștia îmi puneau întrebări referitoare la filmul în care urma să joc. Le-am spus că mă confundă și că eu sunt doar o fată obișnuită, care nici măcar nu e din Anglia. O mulțime de oameni au intrat atunci în magazin cerându-mi autografe. În cele din urmă am reușit să ne ascundem într-o cabină de probă. Ne-am deghizat și am plecat fără a fi observate. Ploaia se opri. Ne-am așezat pe o bancă. Ce bine e să ai telefon cu internet! Așa am căutat-o pe această Alessia. Asemănarea cu mine era una izbitoare, cu excepția părului; al ei era ondulat, iar al meu drept. Era un fel de mine în varianta în care aș vrea să fiu; faimoasă, înconjurată de fanii care cer autografe, de paparazzi și, nu în ultimul rând, eram din Anglia. Deodată lângă banca noastră s-a oprit o limuzină. Geamul s-a deschis și o voce cunoscută mi-a spus să urc. Nu-mi venea să cred! Trupa noastră favorită era la un metru depărtare de noi. Cu greu ne abțineam să nu țipăm. Îi cunoșteam atât de bine pe fiecare în parte, fiecare cântec, fiecare voce, o singură trupă, o singură direcție ca și numele trupei. În acel moment chiar o singură direcție avem în minte. Eu și prietena mea trebuia să urcăm în limuzină. Din discuție am aflat că Alessia era prietena lui Harry, cel cu părul ondulat și ochii verzi. Un alt motiv pentru care aș fi țipat și pentru care aș fi dorit să mă dau drept Alessia. Îmi plăcea de el. Acasă nu există poză pe care să nu o fi văzut cu el. Cu părere de rău l-am mințit spunându-i că m-am lovit la cap și am o amnezie temporară. Sper că nu bănuia nimic. În acea seară am luat cina cu ei. Apoi eu și Iulia ne-am cazat la un hotel din apropiere.

Înainte de culcare ne-au sunat Raul și Horia spunându-ne că doamna dirigintă nu bănuiește nimic. Le-am spus ca vom încerca să ajungem a doua zi la hotel. În ziua următoare un gând nu-mi dădea pace. Eu nu auzisem niciodată de această Alessia. Evident nu-mi plăcea ideea de a fi ea, însă nu-mi plăcea să-i mint pe cei din trupă.

Iulia și cu mine ne-am plimbat în acea dimineață pe străzile Londrei. Visul meu devenise realitate. Eram cu cea mai bună prietenă în acest oraș despre care vorbim mereu în ore, orașul în care visăm că vom ajunge după terminarea liceului. Eram o vedetă, aveam un prieten britanic, cântăreț. Totul era minunat! Dar

parcă lipsea ceva. Eram într-un moment de răscruce, starea de fericire se împlenea cu o stare de tristețe și de vină, însă parcă mă simțeam în siguranță totuși, fiindcă o aveam alături pe Iulia. Sunându-i pe băieți, am aflat că doamna dirigintă știe că nu ne simțim bine și că vom rămâne în cameră toată ziua. Le eram recunoscătoare. Deși sunt niște colegi „destul de nebuni”, sunt totuși de treabă. Ajunse la hotel, am observat mulți fani ce așteptau la intrare. Se pare că adevărata Alessia era cazată în același hotel ca și noi. Aceasta s-a îndreptat spre mine spunându-mi că a auzit că mă dau drept ea. Împreună cu mulțimea de oameni a început să aclame „Miruna”. Nu știam de unde îmi cunosc numele. Prin zgomotul creat de ei, am auzit vocea inconfundabilă a doamnei diriginte.

Ajunsesem de această dată în Londra. Totul fusese un vis. Era de așteptat într-un fel, deoarece în viața reală nu cred că aș fi avut curajul de a mă îndepărta din grup pentru a face cumpărături. Le-am povestit visul colegilor. Părea o nebunie, dar, la cât de bine mă cunosc ei pe mine, era ceva obișnuit.

Îmi părea totuși rău. Mi-aș fi dorit să-i cunosc pe acei băieți. Fiecare privire, fiecare zâmbet al lor se ilustra pe oriunde treceam în drumul spre hotel. Un singur gând sau cum spunem eu și Iulia, o singură direcție avem în minte, în visul meu Harry era al meu, dar în viața reală el era doar un vis.

*Aldea Miruna
Clasa aVIII-a B*

H.M.S. LEONIDAS

După lungul război din insulele Keeling, vasul H.M.S.Leonidas, care era de fapt un distrugător, împreună cu alte câteva vase: distrugătoarele Ulysses, Marshall și crucișătoarele Ralston, Stirling, Andromeda și încă câteva vase se întorceau în patria lor, Rusia.

Marea era un pic agitată, dar nu prea erau nori. Comandantul expediției și a lui H.M.S.Leonidas, adică căpitanul Starr, comunica rezultatul guvernului rusesc, când au fost atacați de elicopterele de luptă de tip “condor”. Acestea au distrus cinci vase, dar în final au fost înlăturate.

După încă o zi de navigat au fost asaltați de câteva vase. Lupta a durat în jur de jumătate de oră, dar care părea un chin etern. Căpitanul Starr vedea cu ochii lui, cum, când un om cădea în apă era sfâșiat de rechini, sau când un tovarăș de-al său ardea de viu. Oamenii cădeau unul câte unul, din ambele tabere, gloanțele șiroiau, până când distrugătoarele: Ulysses, Marshall și Leonidas au bombardat vasele inamicilor, iar crucișătoarele: Stirling, Andromeda și Ralston, care aveau o viteză foarte mare, își ciuruiau cu gloanțe inamicii. Dar, când de-abia au scapat de dușmani, au fost asaltați din nou, de elicoptere.

Vasele erau înghițite rând pe rând de către ocean, și odată cu ele se înecau și oamenii. În apropiere era o insulă, care era speranța oamenilor căzuți peste bord, fiindcă acolo se puteau adăposti de gloanțe. În curând elicopterele au dispărut, pentru că echipajele maritime, revenindu-și, au început să le decime.

Următoarele două săptămâni au decurs fără vre-un incident nefericit, ba chiar li s-au mai alăturat două vase.

Acum mai erau doar: Leonidas, Andromeda, Stirling, Ulysses și cele două vase.

După încă două săptămâni au comunicat guvernului rus că au ajuns în nordul Europei, și că sunt lângă insulele Svalbard, unde au ancorat ca să se hrănească și să se odihnească. Când își făceau pregătirile pentru plecare, următoarea săptămână, au fost atacați de teroriști. Aceștia au distrus toate vasele și au exterminat aproape tot echipajul.

Supraviețuitorii au fost căpitanii vaselor și vreo alți cinci oameni de pe fiecare vas.

Pe insulă erau barbari, care, simțindu-se amenințați și speriați de zgomotul făcut de arme și de explozii i-au capturat pe supraviețuitori. Aceștia au fost aduși la trib, unde au fost sacrificați zeităților lor.

Acesta este sfârșitul bravului echipaj care a trecut prin atâtea primejdii și a pierit înfrânt de către dușmani.

Faur Mircea
Clasa a VIII-a B

HANDBALL-UL, SPORTUL CARE MI-A SCHIMBAT VIATA

Totul a început într-o după amiază de vară, în vacanța mare, dintre clasele întâi și a doua, când mă uitam cu tatăl meu la un meci de handball. De curiozitate, l-am rugat pe tata să lase pe acel program, ca să văd jocul. Am stat o oră și m-am uitat la meci, iar după aceea i-am spus tatei că aș vrea să practic și eu acest sport, pentru că mă atrăgeau mișcările elegante și rapide ale sportivilor.

Următoarea zi am mers la Clubul Sportiv ROM-CRI, pentru că acolo tata știa pe cineva. Am făcut cunoștință cu antrenorul, un om extraordinar, care – în timp – mi-a insuflat dragostea față de acest sport. După primul antrenament nu prea mi-a plăcut, pentru că-mi închipuisem cu totul altceva, dar tata m-a dus și a doua zi și -a treia zi și tot așa.

Timp de trei ani am evoluat la Clubul ROM-CRI, până într-o zi, când am aflat plin de tristețe, că antrenorul meu este foarte bolnav, iar în scurt timp s-a prăpădit. Îl chema Bebe Vlădescu.

Părinții mei au început să caute un alt club la care să fac handball. Într-un final, aceștia au ales Clubul DINAMO, la care și în ziua de azi practic acest sport.

Primul antrenor mi-a acordat încredere, mă plăcea pentru că eram cel mai mic din echipă și mă lăsa să mă joc, pentru că de-abia pe la 14 ani începi să joci cu adevărat handball. Cu primul profesor de la Dinamo am deslușit primele pase, iar acum, de la cel de-al doilea învăț cum să stau în teren, cum să atac poarta, cum să fac echipă cu ceilalți; toți antrenorii mi-au spus că sunt bun ca extremă dreapta. De ce extremă dreapta și nu stânga? Deoarece eu sunt stângaci și am forță.

De la al doilea antrenor, Cristi Filip, am prins gustul jocului, iar el de fiecare dată mă încuraja, dar mă și certa când greșeam. În fiecare an mergeam în cantonament la Costinești cu toată echipa și datorită lui am devenit titular.

Al treilea antrenor, Cătălin Vasilache, este mai exigent cu mine, este și normal, deja sunt la juniori III. Muncesc la fiecare antrenament, îmi perfecționez aruncările. Deja am început să mergem în turnee prin diferite localități din țară.

Performanța pe care eu am făcut-o în handball în șapte ani, le-o datorez – în oarecare măsură - părinților mei, care timp de cinci ani m-au “bătut” la cap să merg la antrenamente; abia de doi ani practic handball-ul de plăcere.

La ora actuală merg la antrenamente, dând tot ce am mai bun, sperând că într-o zi voi ajunge la echipa mea preferată și la lotul național.

Horia Rădulescu
Clasa a VIII-a B

BASCHEUL, PASIUNEA MEA

Baschetul este unul dintre cele mai răspândite sporturi de echipă din lume. Este un sport solicitant atât fizic cât și psihic; este o “luptă” sportivă care include spirit de echipă și sacrificiu.

Cu timpul, în baschet s-au dezvoltat tehnicile de aruncare, dribling, dar și de poziționarea jucătorilor, atât ofensiv cât și defensiv. Jucătorii înalți ocupă centrul, iar jucătorii mai scunzi (extremele, fundașii) ocupă zonele de la linia de trei puncte: 30°, 90°.

În anul 1891, un tânăr pe nume James Naismith a încercat să facă orele de educație fizică mai distractive. A combinat unele reguli de fotbal, adăugând alte 13 reguli noi și a înlocuit poarta cu un cos suspendat.

În Europa, baschetul devine un sport popular în urma Jocurilor Olimpice din 1904 de la St. Louis. În anul 1932 se înființează Federația Internațională de Baschet Amator (F.I.B.A.).

Federația Romană de Baschet (F.R.B.) ia ființă în 1931. În același an este organizat și primul campionat regional masculin.

Odată cu instaurarea regimului comunist, acest sport începe să aibă caracter principal. Sunt organizate anual campionate școlare și universitare.

Din echipa lotului național făcea parte și Ghiță Mureșean, fiind singurul care a evoluat în NBA. Cel mai valoros jucător baschetbalist în prezent este Virgil Stănescu care joacă momentan la echipa BC Mureș.

De 5 ani, baschetul este sportul meu preferat, pe care-l practic la clubul C.S.S. Brașovia. În clasa a IV a un coleg de al meu m-a anunțat că se fac preselecții pentru o echipă de baschet și dacă aș dori să merg. Am fost primit cu căldură la antrenamente și în câteva săptămâni am reușit să evoluez printre cei mai buni din echipă. Așa am reușit până în prezent să ajung într-o echipă de U18 (under 18) unde vreau să mă dezvolt în continuare.

Practicând baschetul, aptitudinile mele fizice au căpătat noi valente.

Recomand tuturor tinerilor să practice baschetul!

*Ciumărnean Raul
Clasa a VIII-a B*

SHERLOCK HOLMES

„Dacă vă întrebați cine sunt, mă numesc Sherlock Holmes. Sunt un detectiv particular care nu se abate și rezolvă toate crimele și nedreptățile la care este solicitat.

Astăzi o să vă vorbesc de un alt caz de-al meu. Este vorba despre familia Miller. Ieri, ora 15, doamnei Miller i s-a furat colierul, Ochiul Dragonului și m-a chemat pe mine.

Am început prin a căuta indicii în locul unde se afla șiragul. Apoi, imediat am observat un fir blond de păr. Era mult prea aspru pentru a fi de om. Când am ajuns acasă l-am studiat și am zărit ceva.

M-am dus din nou la domiciliul familiei Miller și am văzut niște urme, dar erau câte patru, nu câte două. Am urmărit traseul pașilor și am observat că mă duc în sufragerie. Acolo am găsit colierul și hoțul lui.

M-am dus la doamna și domnul Miller și le-am zis:

- Am să vă spun că am găsit Ochiul Dragonului și pungașul acestuia. Prima dată am văzut un fir blond de păr, apoi niște urme, care m-au condus la locul unde se ascundea acel nelegiuit și am ajuns în sufragerie. Hoțul era Bello, câinele dumneavoastră. Probabil a văzut ceva strălucitor și a fost tentat să-l ia.

Așa am rezolvat un nou caz de-al meu, pot spune destul de banal.

Poate v-ați dat seama cine sunt eu, din acest scurt text pe care vi l-am scris cu ajutorul Biancăi?”.

*Bădăran Bianca Andreea,
Clasa a V-a A*

AVEM NEVOIE DE MODEL ÎN VIAȚĂ?

Într-o duminică frumoasă de toamnă, stăteam la biroul încărcat de caiete și cărți și-mi făceam tema la engleză. Îmi făcusem înainte, în ziua respectivă temele la alte materii, scrisesem două compuneri la limba

română, rezolvasem o pagină de exerciții la matematică și făcusem un referat la biologie. Era ora șapte seara, și mai aveam de învățat pentru două teste și de făcut încă douăzeci de exerciții la matematică. Eram extenuată, îmi venea să plâng și mă gândeam că nu o să termin la timp și că o să iau notă mică la test. Cu lacrimi în ochi, m-am pus în pat și am dat drumul la TV. Am schimbat canalele plictisită, până m-am oprit la unul anume.

Era prezentat un material despre o fetiță, cam de vârstă cu mine. Era o fetiță dintr-un oraș mare, însă nu avea condiții de viață. Locuia cu bunica sa într-o casuță dărăpănată de la periferia orașului, fără lumină sau căldură, și trăia din pensia bunicii. Nu avea bani de haine, de mâncare de cărți și caiete, însă era premiantă din clasa întâi. Participase la multe olimpiade și obținuse locuri fruntașe.

Andreea, căci acesta era numele ei, venea în fiecare zi de la școală la ora trei, își ajuta bunica la treburile casnice, iar apoi se apuca de teme. Excelează la toate materiile. Învăță cam nouă sau zece ore pe zi, stând până noapte târziu. Neavând curent, seara învață la lumina lumânării, aceasta fiind singura care o încălzește și care îi dă speranță.

În ciuda tuturor acestor condiții, Andreea nu se plânge, ci privește înainte cu încredere. Ea a intrat la cel mai bun liceu din orașul său și continuă să fie un elev eminent.

Acest reportaj mi-a dat încredere. Andreea a devenit un model pentru mine. M-am întors plină de speranță la birou și mi-am terminat temele.

Am luat zece la ambele teste și de atunci m-am descurcat mult mai bine la învățătură. Ori de câte ori am un obstacol de depășit îmi aduc aminte de acea fată, și de fiecare dată reușesc ce îmi propun. Andreea este un model pentru orice copil care crede că a ajuns la capătul puterilor și care crede că nu poate persevera la învățătură și nu numai, din diferite cauze.

*Neagoe Nicoleta
Cclasa a IV-a A*

SUBIECTE PENTRU ORELE DE CONSILIERE

NECESITATEA ACȚIUNII COMUNE A ȘCOLII ȘI FAMILIEI

În deplină armonie cu obiectivele strategice ale reformei curriculare școala este chemată să dea elevilor acele cunoștințe care îi vor ajuta să se orienteze să facă față problemelor complexe apărute pe plan mondial, să le formeze deprinderi, să le cultive dragoste și interes pentru studiu, să le trezească motivații pentru muncă, să le formeze comportamente durabile.

Realizarea dezideratelor puse în fața școlii implică contribuția întregii comunități sociale și îndeosebi a familiei – partenerul esențial al școlii.

După cum se știe educația e un fenomen fundamental ce constă în transmiterea experienței de viață a generației adulte și a culturii către generațiile tinere în scopul pregătirii pentru viață și integrării în societate. Și totuși în familie se face începutul actului educațional iar școala continuă această activitate colaborând în continuare cu familia.

Părinții sunt cei care transferă copilului primele informații privind igiena personală, adaptarea la un anumit program de viață. Tot în familie se dezvoltă pentru prima dată simțurile, gândirea, memoria, se formează de prinderile de comunicare.

Când intră în grădiniță copilul posedă deja un volum de cunoștințe, priceperi și deprinderi care sunt aprofundate și dezvoltate de data aceasta în primul cadru instituționalizat.

Școala preia apoi multe din sarcinile familiei. Convergența acțiunii acestor doi factori și punerea de acord a modalităților de realizare a scopului comun devin una din principalele căi de realizare a idealului educațional. Familia trebuie să susțină neîncetat acțiunile educative ale școlii, iar școala se sprijină permanent pe experiența de viață a copilului dobândită în familie, grădiniță și alte împrejurări.

Trebuie totuși subliniat aici interesul pe care părinții îl acordă școlii de-a lungul evoluției copiilor. Dacă atunci când copiii sunt la grădiniță sau în ciclul primar părinții sunt foarte interesați de activitatea școlară, se implică în acțiunile demarate de aceasta, cu cât copiii înaintează în vârstă cu atât participarea părinților nu mai este atât de vizibilă.

Modalitățile de colaborare a școlii cu familiile elevilor sunt numeroase: ședințe, consultații, discuții individuale, antrenarea părinților în amenajarea spațiului sau procurare de mijloace și materiale didactice, desfășurarea unor activități extrașcolare. Nu trebuie însă ca aceste contacte să se limiteze doar la aceste forme de activități. Sunt situații în care școala este chemată să sprijine familia pentru soluționarea unor probleme apărute și unde se impune și intervenția consilierului psihologic.

Toate acestea au condus la conturarea unor obiective ce trebuie permanent avute în vedere. Atât în școală cât și în familie exemplul personal este o soluție de a elimina minciuna, neîncrederea, conștientizarea greșelilor comportamentale. Educația sănătoasă a copilului este influențată de atmosfera din familie. De multe ori influențele negative, atitudinile contradictorii, nepotrivirile de păreri, lipsa de încredere în capacitățile copilului au avut efecte negative asupra activității școlare dar și asupra comportamentului școlarului.

Autoritatea se câștigă cu tact, afectivitate, răbdare în timp îndelungat. Numai atunci când putem purta o discuție cu elevul considerându-l partener, prieten iar acest sentiment este reciproc, putem considera că munca de educație începe să dea roade. Trebuie să fim exigenți, dar nu excesiv, să îmbinăm toleranța cu fermitatea..

Plină de semnificații, adaptarea după un text italian anonim intitulată : „Lecția fluturelui”, ne-a atras atenția în mod deosebit:

“Într-o zi, un om văzu din întâmplare un cocon și se opri să-l studieze. În mica lui gaură, omul observă un fluture care se străduia să iasă. Rămase multă ore lângă cocon urmărind fluturile care părea că se află pe punctul de abandona, fără să poată ieși prin gaura care rămânea mereu la fel de mică.

Omul decise atunci să ajute fluturile. Luă un cuțit, deschise coconul și fluturile ieși imediat. Totuși, trupul lui era slab și amorțit, iar aripile mici și fragile abia se mișcau.

Omul continuă să-l observe, spunându-și că aripile fluturelui se vor deschide, dintr-o clipă în alta, și că atunci insecta va putea să-și ia zborul.

Dar nu se întâmplă nimic! Fluturile își petrecu restul vieții târându-se pe pământ, cu trupul lui slab și aripile chircite. Niciodată n-a putut să zboare.

Ceea ce omul nu a înțeles, în intenția lui de a-l ajuta, este că trecerea prin orificiul coconului i-ar fi permis fluturelui să facă efortul necesar ca să poată trimite lichidele vitale din trupul lui aripilor, ceea ce i-ar fi permis să zboare.”

Ca și fluturii, copiii învață să-și deschidă aripile iar cei care îi înconjoară știu să le fie aproape, păstrând însă distanța potrivită. [Marie-Claude Beliveau, 2002 , p. 7] .

Atât părinții cât și cadrele didactice uneori din dorința de a face un lucru deosebit pentru copil nu reușesc decât să-l rănească. Am întâlnit adesea părinți care fără să țină seama de înclinațiile copilului , îl obligau să facă un sport, sau așteptau rezultate foarte bune de la el de multe ori , doar din dorința ca acesta să realizeze ceea ce ei nu au avut puterea sau șansa în viață. Sunt însă și cadre didactice care prin modul de a se purta , a se îmbrăca, a nota sau evalua munca elevilor, cerând elevilor să-și însușească cunoștințe ce depășesc cu mult programa școlară, îi îndepărtează pe elevi. Tactul pedagogic nu este ceva înăscut . Se

poate dobândi, dar rezultate au doar cei care împletesc acest tact cu dragostea față de om. Cei care nu sunt sensibili la durerea celorlalți, la bucuria lor, la nevoia lor, n-ar trebui să-și facă din educație o meserie, iar dacă au devenit părinți trebuie să se autoanalizeze temeinic și să încerce să schimbe ceva la propria persoană.

De multe ori în situația fluturului, se află copiii care deși se bucură de atenția părinților, a cadrelor didactice înregistrează eșecuri în viața de școlar tocmai din cauza lipsei de unitate a cerințelor. Dacă la școală i se cere ceva iar acasă norma pe care la școală trebuie să o respecte este demolată de o vorbă sau o atitudine a părintelui, copilul se află în incapacitate de a lua o decizie. El nu știe pe cine să mai asculte și se revoltă. Iată de ce trebuie mai mult ca niciodată acum în aceste timpuri dominate de televizor, calculator și internet școala și familia să acționeze unitar pentru un scop atât de nobil: educarea tinerilor. Într-o eră în care s-a dovedit cât de benefic este să lucrezi în echipă, să încercăm și noi să o facem să aibă rezultate, pentru că unitatea de acțiune a existat dintotdeauna dar rezultatele nu au fost cele așteptate.

BIBLIOGRAFIE:

- Beliveau, Marie- Claude, (2002) *Necazurile micului școlar - tulburările afective și dificultățile școlare*, Editura House of Guides;
- Campbell, Ross, (2000), *Cele cinci limbaje de iubire a copiilor*, Editura Curtea Veche, București;
- Vasmas, Ecaterina, Adina, (2002), *Consilierea și educația părinților*, Editura Aramis, București;

Prof. Monica Mares

OMUL APARTINE PĂMÂNTULUI

Președintele Statelor Unite ale Americii, Abraham Lincoln(1809-1865), a făcut oferta, în anul 1854, ca statul să cumpere o mare parte din teritoriul indian, iar poporului indian i-a fost promisă o rezervație. La această ofertă a primit un răspuns din partea căpeteniei Seattle. Această scrisoare se numără printre cele mai frumoase și mai profunde gânduri care au fost rostite vreodată despre mediul înconjurător al omului.

Scrisoarea este trimisă tuturor țărilor lumii, cu prilejul Zilei mondiale a Mediului, 5 iunie, de către UNEP, iar orașul SEATTLE și-a primit numele după această căpetenie.

"Când marele șef Alb din Washington își trimite glasul că dorește să cumpere pământul nostru – ne cere prea mult... Cum se poate vinde ceva. sau cumpăra cerul și căldura pământului? Așa ceva nu este cu totul străin. Noi nu suntem proprietarii prospețimii aerului și limpezimii apei...Fiecare părticică a acestui pământ e sfânt pentru poporul meu. Fiecare ac strălucitor de pin, fiecare bob de nisip din vadul râului, fiecare mică negură din întunecimea pădurii, sunt sfinte în gândurile și viața poporului meu, suntem parte a pământului și el e parte din noi. Ierburile

mirositoare ne sunt surori. Cerbul, armăsarul, vulturul cel mare – ne sunt frați. Culmile stâncoase, pășunile suculente, trupul învelit în căldură al poney-ului și omul, toate aparțin aceleiași familii. Această apă strălucitoare ce curge prin torente și râuri, nu este numai apă, ci și sângele strămoșilor noștri. Dacă vă vindem pământul, trebuie să știți că e sfânt. Că fiecare reflectare din lacul limpede vorbește despre întâmplări și amintiri din viața poporului meu. Murmurul apei – e glasul tatălui-tatălui meu. Râurile ne sunt frați, ne sting setea. Râurile poartă canoele noastre. Ne hrănesc copiii. Dacă vă vindem pământul, trebuie să vă amintiți și să învățați copiii voștri că râurile sunt frații noștri și ai voștri. De aceea va trebui să oferiți

râului bunătatea pe care nu ați oferit-o fratelui. Știm că omul alb nu ne înțelege. Pentru el un pământ e la fel ca și oricare altul... Față de pământul-mamă și fratele-cer se poartă ca față de lucruri care se pot cumpăra, prăda, vinde ca vitele sau podoabă strălucitoare. Lăcomia lui va distruge pământul și va lăsa în urmă pustiu. Nu știu. Modul nostru de viață se deosebește de al vostru. Numai privind la orașele voastre, pe omul roșu îl dor ochii... În orașele omului alb nu există un colțisor de liniște. Nu există loc în care să se audă deschiderea frunzelor primăvara sau tremuratul aripii musculiței. Cea mai mare comoară a omului roșu este aerul... Omul alb parcă nici nu observă aerul pe care îl respiră. Ca unul care e de multă vreme muribund – e imun la duhoare. Dacă vă vindem pământul trebuie să vă amintiți că aerul ne este prețios. Că aerul își împarte spiritul cu întreaga viață pe care o întreține. Vântul care i-a dat bunicului meu primul suflu va primi și ultima lui răsufare. Dacă vă vindem pământul trebuie să-l păziți ca pe ceva sfânt. Că pe un loc în care și omul alb va putea să inspire aerul îndulcit cu mireasma florilor. Vom examina oferta voastră de a ne cumpăra pământul. Dacă vom decide să fim de acord, vă vom pretinde să îndepliniți următoarea condiție: Omul alb va trebui să se poarte față de animalele acestui pământ, ca față de frații săi. Ce este omul, fără animale ? Dacă animalele ar dispărea omul ar muri de marea însingurare a spiritului. Tot ceea ce li se întâmplă animalelor, curând i se va întâmpla și omului. În lume totul se leagă. Va trebui să vă învățați copiii că sub tălpile lor este cenușa strămoșilor noștri. Pentru ca să respectați pământul, le veți spune că pământul lor este bogat prin viața străbunilor noștri. Va trebui să vă învățați copiii, așa cum îi învățăm noi pe ai noștri, că pământul ne e mamă. Ce pățește pământul, pățesc și copiii lui. Dacă omul scuipă pe pământ, se scuipă pe sine însuși. **Pământul nu aparține omului. Omul aparține pământului.**"

MÂINILE LUI DURER

În secolul al XV-lea, într-un oraș micuț locuia o familie care avea 18 copii. 18! Pentru a-și întreține familia tatăl, bijutier de profesie era nevoit să lucreze chiar și 18 ore pe zi pentru a le oferi mâncare. În plus se mai ocupa și cu orice altceva găsea de lucru prin vecinătate.

În ciuda condiției lor nevoiașe, doi dintre copiii familiei, cei mai mari voiau să-și urmeze visul lor, acela de a-și valorifica talentul pentru desen. Ei erau conștienți de faptul că tatăl lor nu-și permitea să-i trimită să studieze la Academia de la Nürnberg.

După lungi discuții noaptea în patul lor aglomerat cei doi au stabilit un pact. Vor da cu banul iar cel care va pierde va munci la mină și va câștiga bani pentru a-l susține pe celălalt să studieze la Academie. Apoi după ce fratele care va câștiga va termina Academia, după 4 ani îl va susține pe celălalt să-și completeze studiile, fie prin vânzarea operelor sale, fie muncind de asemenea la mină.

Apoi, într-o duminică după slujba de la biserică au dat cu banul, iar Albrecht Dürer a câștigat și a plecat la Nürnberg. Albert a plecat în minele periculoase și timp de patru ani și-a susținut fratele cu bani.

Lucrările fratelui sau au făcut imediat senzație. Gravurile lui, sculpturile și pânzele cu ulei erau mai bune decât ale multor profesori iar atunci când a absolvit ajunsese să câștige sume importante. Când s-a întors în satul sau familia a dat o cină pentru a-i sărbători triumfala întoarcere acasă. După o masă lungă și memorabilă din care n-au lipsit muzică și râsul, Albrecht s-a ridicat din capul mesei pentru a ține un toast pentru cel mai iubit dintre frații săi, pentru anii de sacrificiu pe care i-a îndurat pentru că el să-și îndeplinească visul. Și cuvintele de încheiere au fost: a si acum Albert, cel mai binecuvântat frate al meu, acum e rândul tău. Acum te poți duce la Nürnberg să-ți urmezi visul și eu voi avea grijă de tine."

Toate capetele s-au întors cu nerăbdare spre celălalt capăt al mesei unde stătea Albert. Lacrimile îi curgeau pe față palidă, iar capul plecat și-l mișcă dintr-o

parte în alta, în timp ce repeta în continuu nu, nu, nu.

În final Albert s-a ridicat și și-a șters lacrimile de pe obraji și a privit spre figurile care îi erau dragi. Apoi, ținându-și mâinile aproape de obrazul drept a spus blând. Nu, frate, nu pot să merg la Nürnberg. Este prea târziu pentru mine. Uite, uite ce au făcut cei 4 ani de muncă în mină mâinilor mele. Oasele de la fiecare deget au fost strivite cel puțin o dată, iar în ultimul timp sufăr de artrită care mi-a afectat atât de rău mâna dreaptă încât nu pot nici măcar să țin paharul pentru a toasta cu tine, cu atât mai mult să fac linii delicate pe pânză, cu pensula sau creionul. Nu frate, pentru mine e prea târziu.

Mai mult de 450 ani au trecut. Până acum sute de capodopere ale lui Albrecht Dürer - portrete, schițe, desene în cărbune, gravuri etc. sunt expuse în orice muzeu mare din lume.

Într-o zi, pentru a-i aduce un omagiu lui Albert pentru tot sacrificiul sau, Albrecht Dürer i-a pictat fratelui sau mâinile muncite cu palmele și degetele subțiri îndreptate spre cer.

Și-a denumit opera simplu "Mâini", dar lumea întreagă și-a deschis imediat inimile spre capodoperă sa și a redenumit-o - Tributul iubirii, mâini în rugăciune.

Data viitoare când vezi o copie a acestei creații emoționante, mai privește-o o dată. Dă-i voie să-ți amintească, dacă mai era nevoie, că nimeni, nimeni nu reușește singur!

PERLE DE LA BAC... REALE ȘI RECENTE

- "Omu are multe calități. Lucian blaga are multe calități. E bine sa ai multe calități"
- "Sa ai calități e ca și cum ai talent"- "Despre calități vreau sa zic ca nu știu dastea!"
- "Da! Vasile Blaga are dreptate"- "Talentul se măsoară in calitate, nu in cantitate"
- "Să ai calități cu rost e cum ai haine originale. E altceva!"
- "Calitatea cea mai mare / E să ai sufletu mare"
- "Calitatea fără rost / Face omu prost"
- "Nu e bine, nu-i minciuna, / Cu calitățile nui de glumă."
- "Blaga știe să rimeze / Cuvintele să le jongleze.- "Nu vreau aur si dolari/ Ci să am calități mari.
- "Tre să ai calitatea mare/ Si rostul cel mai tare"
- "Am ales poezia Luceafărul. Am ales aceasta poezie deoarece este cea mai mare poezie scrisă vreodată. Si e și lunga!"
- "Deși n-am văzut filmul făcut despre aceasta poezie ...
- "- "Mihai Eminescu era bulgar. Il chema Eminovici când s-a născut."
- "Pe luceafăr îl chema Hyperion ca pe facultate."
- "Numele Hyperion vine din alăturarea a doua cuvinte hyper si ion. Deci îl chema Ion dar era mai activ."
- "Cătălin era ospătar la palat."
- "Cu ultimul vers "nemuritor si rece" Eminescu o lasă rece pe Catalina."
- "Luceafărul era o stea vorbitoare."
- "Eminescu ne arată o iubire de telenovela."
- "In poezie este vorba despre un trio amoros si o stea".
- "Cei doi se combina."
- "Scrisoarea a 3-a a fost scrisa după primele 2 scrisori."
- "Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu primele 2 scrisori.
- "- "Mihai Eminescu a scris scrisoarea a 3-a si a trimis o poezie împreună cu scrisoarea la redacție să o publice."
- "Baiazid i-a zis cel bătrân lui Mircea sa facă mișto de el."
- "Scrisoare a 3-a nu are destinatar."
- "Mircea era bătrân. Baiazid era turc."

IMNUL ȘCOLII NOASTRE

Școala noastră se prezintă
Ca o școală de elită,
Cu elevi excepționali,
Și de-s mici, și de-s mai mari.

Refren:

*Ola, rio, rio, rio,
Ola, rio, rio, re,
Ola, rio, rio, rio,*

Școala 19!

Suntem în Cartierul Gării,
Asta să n-o dați uitării!
Lăcrămioare și bujori,
Școala-i floare printre flori!

Hai, în zori să ne trezim
Și spre școală să pornim!

Din Hărman, din Feldioara;
Nouă ne e dragă școala!

Zilnic, cu multă răbdare,
Profesori și-nvățătoare
Mergem cu drag, împreună,
Pe drumul spre-nvățătură.

CLASA NOASTRĂ

(text interpretat pe melodia „Andrii Popa”, Phoenix)

Suntem o clasă vestită,
Dintr-o școală renumită
Și voios noi vă vestim:
A III-a C ne numim!
A III-a C ne numim!

Și ca să ne prezentăm,
Hai să ne localizăm!
Suntem o clasă de soi,
Chiar de la etajul doi,
Chiar de la etajul doi !

Refren:

*Asta e! ☺☺ Asta e! ☺☺
Clasa noastră: a III-a C!
Nu glumim! ☺☺ Nu glumim!
☺☺
Școala noi chiar o iubim!*

La-nceput de săptămână
Muzica e cea mai bună,
Și cântăm cu bucurie
Zilnic câte-o melodie,
Zilnic câte-o melodie!

La română și la mate'
Suntem cu burta pe carte,
Multe fișe și, normal:
Un concurs semestrial!
Un concurs semestrial!

Ortografele, măi frate,
Mereu parcă-s... încurcate!
Sigur le vom descurca,
Doamna ne va ajuta!
Doamna ne va ajuta!

*Prof. Cristina Dragoș
și Clasa A II-A C*

IMNUL ECO

La Brașov, în pragul verii,
Ne-ntâlnim în centrul țării,
LA BRAȘOV!
Școala, locul potrivit,
Mediul a întinerit,
LA BRAȘOV!
Mediul tânăr să-l păstrăm,
Terra să o apărăm,
LA BRAȘOV!
Este zi de sărbătoare,
Bucuria noastră-i mare,
Bucuria noastră-i mare,
LA BRAȘOV!

Refren:

*Mediul e știință,
E și conștiință,
Natura o protejăm,
Verdele-apărăm!
Mediul e știință,
E și conștiință,
Toți, elevi și profesori,
Privim spre viitor!*

Școala noastră azi vă cheamă
Să luați natura-n seamă,

LA BRAȘOV!
Curățăm și reciclăm,
Planeta ECO păstrăm,
LA BRAȘOV!
Educăm și învățăm
Apa să n-o poluăm,
LA BRAȘOV!
Natura e zâmbitoare,
Totu - n jur e numai soare,
Totu'-n jur e numai soare,
LA BRAȘOV!

Autori: Cadrele didactice învățământ primar

Sfaturi pentru colaboratori:

Stimați actuali și viitori colaboratori,

Pentru a optimiza activitatea desfășurată, dorim să vă readucem la cunoștință următoarele:

- *Materialele pentru revistă trebuie să fie în format WORD, redactate cu Times New Roman, cu mărimea fontului 12, spațiere la 1,5 rânduri;- textele trebuie să fie obligatoriu cu diacritice fără greșeli de ortografie și să conțină la final numele și clasa autorului;*
- *În cazul în care au fost folosite surse bibliografice, în mod obligatoriu acestea trebuie precizate la finalul materialului.;*
- *De asemenea trebuie să reflecte activitățile școlare sau extra-curriculare care promovează imaginea școlii și a celor care își desfășoară activitatea aici;*
- *Ne rezervăm dreptul de a selecționa cele mai bune materiale din cele pe care le veți trimite pe adresa de mail:*

scoala19bv@yahoo.ro

sau

monica.mares@profesor.edu.ro

CUPRINS

CONCURS ȘCOLAR DE ISTORIE	3
UN ARTIST BRAȘOVEAN – HANS MATTIS TEUTSCH	3
CONSTANTIN BRÂNCUȘI (1876 – 1957)	7
EXCURSIA LA CORUND – PRAID – SOVATA - SIGHIȘOARA	10
DIN OCEAN – CUTREMURUL	11
PRIETENIE EȘUATĂ	11
O AVENTURĂ INCREDIBILĂ	13
PESCARUL NOROCOS	13
VENIREA IERNII	14
ȚINUTUL GHEȚII	15
PRIETENUL MEU	17
PĂDUREA FERMECATĂ	17
PRINȚUL ÎNTUNERICULUI	18
O CĂLĂTORIE PE MARTE	19
MATERIALE PREZENTATE ÎN CADRUL PROIECTULUI „SĂ CUNOAȘTEM EUROPA” - PROGRAMUL „EUROPA CASA NOASTRĂ”	20
IMPRESII DE CĂLĂTORIE	21
VIENA	21
IMPRESII DIN VACANȚĂ: PARISUL	23
IMPRESII DIN VACANȚĂ: SPANIA, FRANȚA	23
MINUNATA ȘI INTERESANTA AUSTRIE	24
VACANȚA MEA DE VARĂ	24
GRECIA	25
VACANȚA MARE	25
IMPRESII DIN VACANȚĂ: BULGARIA	26
VIS ÎN LONDRA	27
H.M.S. LEONIDAS	28
BASCHEȚUL, PASIUNEA MEA	29
SHERLOCK HOLMES	30
AVEM NEVOIE DE MODEL ÎN VIAȚĂ?	30
NECESITATEA ACȚIUNII COMUNE A ȘCOLII ȘI FAMILIEI	31
OMUL APARTINE PĂMÂNTULUI	33
MÂINILE LUI DURER	34
PERLE DE LA BAC... REALE ȘI RECENTE	35
IMNUL ȘCOLII NOASTRE	36
CLASA NOASTRĂ	36
IMNUL ECO	36

PROIECTELE NOASTRE

- ♥ Programul ECO ȘCOALA
  - ♥ PROIECT NATIONAL de parteneriat educațional " MESAGERII PRIETENIEI"
  - ♥ Proiect de parteneriat educațional" Stop violentei"
  - ♥ Proiect de parteneriat educațional cu Biblioteca. Județeană," DESCIFRAM TAINELE ȘTIINȚEI ÎN LUMEA CARTILOR"-
  - ♥ Proiect de colaborare cu Cvartetul Gaudeamus, Filarmonica Brașov
  - ♥ Proiect "Valori naturale, culturale și spirituale ale României"
  - ♥ Proiect "Universul copilăriei și calculatorul"
  - ♥ Proiect de parteneriat educațional "Dincolo de școală" (Școala Nr. 4 Râmnicu Vâlcea)
  - ♥ Proiect de parteneriat educațional "Clasa noastră - o lume de cântec și poveste"
  - ♥ Proiect eTwinning - "English ... a joy"
  - ♥ Proiect de parteneriat educațional "Lumea magică a creativității"
  - ♥ Proiect de parteneriat cu Școala Generală Moieciu: "Icoana - fereastră spre cer"
  - ♥ Proiect de parteneriat educațional " Creație și joc"
  - ♥ Campanie de prevenire a violenței juvenile (Poliția Brașov)
  - ♥ Campanie de prevenire a infracționalității (Poliția Brașov)
  - ♥ "Punte între generații" - Anul european al îmbătrânirii active și al solidarității între generații
  - ♥ Proiect "Pentru un zâmbet de copil" (Mărcuș)
  - ♥ Proiect "O familie pentru fiecare"- casa de copii "Dumbrava minunată"
  - ♥ Proiect de parteneriat cu TVS
  - ♥ Participare LET S DO IT ROMANIA
  - ♥ Participare Simpozion Interjudețean Școala Generală Nr. 31 Brașov.
  - ♥ " Ziua Mondială a Apei"- "Cea mai mare picătură de apă" concurs echipaje clasele a V-a
  - ♥ Campanie antitabac" Mesajul meu antitutun" (parteneriat cu APM Brașov, Agenția antidrog Brașov)
  - ♥ " Ziua verde "- plantat puiști în curtea școlii, activitate în parteneriat cu Facultatea de Silvicultura Brașov
-